

83

Segona època

Hivern 2017

3€

lamboda

DOSSIER: L'homofòbia a Catalunya avui

**ATENCIÓ, HOMOFÒBIA.
PERILL DE MORT!**

T'INTERESSA LA POLÍTICA?
L'ECONOMIA? **CONNECTA'T**

iQUIOSC.cat

Tot el que t'interessa, ho trobaràs a iQUIOSC.cat

iQUIOSC.cat és el quiosc digital amb la més àmplia oferta de mitjans de comunicació en català. Diaris, revistes, premsa comarcal de pagament i gratuïta al teu abast a **www.iquiosc.cat**

Descarrega't l'aplicació gratuïta* al teu mòbil o tauleta i emporta't amb tu més de 200 publicacions per llegir quan vulguis i on vulguis.

Els mitjans del país t'ho posen fàcil, fes-te d'**iQUIOSC.cat**

*App disponible per iPad/iPhone (iOS6 o superior) i Android (4.1 o superior)

SUMARI

Editor: Casal Lambda
Codirectors: Javier Domínguez, Albert R. Dot i Abel Lacruz
Equip de Redacció: Enric Vilà, Jordi Nicolás, Ton Mansilla, Albert Roig, Laura González, Sílvia Morell, Rodolfo Vargas, Josep Anton Rodríguez, Ian Bermúdez, Carlos Sanandrés, Carlos Illana, Josep Pujol.
Col·laboradors: Pablo González, Alejandro Lorente, Nicolau Suárez, Mauro Cimino, Carles de la Cruz, Ignasi Blanch
Correcció: Josep Pujol, Susanna Álvarez
Il·lustració Portada: Joan Romero
Persones i entitats col·laboradores: APPEC (Associació de Publicacions Periòdiques en Català), Centre de Documentació Armand de Fluvià, Famílies LG, Llibreria Antinous, Llibreria Còmplices, Servei d'Informació del Casal Lambda, Observatori Contra l'Homofòbia, Crida LGTBI i Mostra FIRE!!.
Disseny: The Pink Partner www.thepinkpartner.com
Maquetació: Hector Aspano

Impressió: Tot Copy CCD
Dipòsit legal: B-42790-86. ISBN 0214-7890

LLAMBDA és una publicació del Casal Lambda.
LLAMBDA és la revista degana LGBT dels Països Catalans i de l'Estat Espanyol.
LLAMBDA no comparteix necessàriament les opinions dels col·laboradors i de les col·laboradores expressades en els articles.
LLAMBDA agrairia rebre col·laboracions vostres. Si us plau, envieu sempre còpies o documents en suport electrònic ja que no ens fem responsables de la possible pèrdua d'originals no sol·licitats.

LAMBDA 83
Hivern 2017. Segona època.

Av. del Marquès de l'Argentera, 22. 08003-Barcelona.
Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35
Contacte i publicitat: revista@lambdaweb.org
Web: www.lambda.cat
Facebook: @CasalLambda
Twitter: @CasalLambda
Instagram: @JovesCasalLambda

lambda

< **DOSSIER:**
L'HOMOFÒBIA A CATALUNYA AVUI 4

ENTREVISTA: TESTIMONIS DE L'HOMOFÒBIA A CATALUNYA 8

REPORTATGE: 3 ANYS DESPRÉS DE L'APROVACIÓ DE LA LLEI 11/2014 12

INFORME: CONCURS DE CURTS CONTRA L'HOMOFÒBIA 14

ARTICLE: TXETXÈNIA 16

REPORTATGE: HOMOFÒBIA I CATOLICISME 20

> EDITORIAL 3 - Una Mostra FIRE!! 2017 amb gran èxit de públic i contra l'obscurantisme 26 - Un esbojarrat Festigailesbià 29 - Viatge: Polònia 30 i 31 - Art: L'univers Warhol envaeix Barcelona 32 - Columna TV: #coliver 33 - L'Italoqueer: La música italiana del segle XX i la comunitat LGTB+ 36 i 37 - Teatre: Sobre Teatre LGBTI i actualitat. On el podem trobar? 34 i 35 - Literatura 38 i 39 - Plomes veïnes (Living Apart Together) 40 - Breus: Actualitat 41 - Tira 42

Associacions

BARCELONA

Casal Lambda
Av. del Marquès de l'Argentera, 22. 08003-Barcelona
Grups: Dones (dones@lambdaweb.org), Joves (joves@lambdaweb.org), Muntanya (muntanya@lambdaweb.org), Tardor, Aeneas (suport@lambdaweb.org), Persones Sordes (sords@lambdaweb.org), Educació (educacio@lambdaweb.org), Debat i Reflexió, Equip de revista, Eurovisió (eurovisio@lambdaweb.org), Teatre (teatre@lambdaweb.org).
Comissions: jurídica, psicològica, educativa.
Serveis: Informació, Acolliment, Suport Lambda, Aeneas Lambda, Jurídic, Psicològic. 1r Centre de Documentació GLBT de Catalunya i l'Estat.
Publicacions: Agenda (agenda@lambdaweb.org), revista *Lambda* (revista@lambdaweb.org), web (webmaster@lambdaweb.org).
Mostra Lambda de Cinema. Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià de Barcelona i Catalunya (mostra@lambdaweb.org). FestiGal·lèdia. Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35 www.lambdaweb.org // info@lambdaweb.org

Casal Lambda – Bages
Escodines, 20. Local UNESCO. 08241 – Manresa Tel.: 93 875 05 32 bages@lambdaweb.org

Casal Lambda – Maresme
Casal de Cultura de Sant Andreu de Llavaneres maresme@lambdaweb.org

Acathi (Associació catalana d'homosexuals, bisexuals i transsexuals immigrants)
C/ Finlàndia, 45 - Barcelona Tel.: 93 298.00.29 http://www.acathi.org

AEmics - Espai per a les Llibertats Sexuals
Juan de Garay, 116-118. 08027 - Barcelona Tel.: 932 962 959 http://aemics.fem-xarxa.net // aemics@fem-xarxa.net

AMPGIL – Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes
Verdaguer i Callís, 10. 08003 – Barcelona Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35 www.ampgil.org

AMPGIL – Vilafranca del Penedès
L'Escorxador, 19-21. 08720–Vilafranca del Penedès

Associació Arco Iris
Casanova, 64, baixos. 08011–Barcelona Tel.: 650 51 50 27 avalo-atento45@hotmail.com

ATC LIBERTAD - Transsexualitat
Valeri Serra, 23 Baix. 08011 – Barcelona. Tel.: 93 422 98 45 Gran Via 3-5 Esc. C. 6è 2a 08908 - L'Hospitalet de Llobregat http://es.geocities.com/atclibertad ginasein@yahoo.com // atclibertad@yahoo.es

Barcedona
Patí Ullmona, Regomir, 3. 08002 – Barcelona www.barcedona.org // info@barcedona.org

CGB – Col·lectiu Gai de Barcelona
Passatge Valeri Serra, 23. 08011 – Barcelona Tel. Línia rosa: 93 453 41 25 Fax: 93 323 04 46 Revista InfoGai www.colectiugai.org // cgb@colectiugai.org

CGLC – Coordinadora Gai-Lesbiana de Catalunya
Violant d'Hongria, 156, baixos. – Barcelona Grups: Grup d'Amics Gais (amicsgais@yahoo.es); Gais Positius (gaispositius@gaispositius.org), Grup Crístid (acgil@cogailes.org), Grup Jove (info@grupjove.org), Stop Sida (stopsida@stopsida.org), INCLOU: Gais i Lesbianes en l'Educació (info@incloou.org), ACORD – Assessorament, Counselling, Orientació i Recursos per a Dones lesbianes (www.cogailes.org/acord) Tel.: 93 298 00 29. Informació 900–Rosa: 900 601 601 www.cogailes.org // cogailes@cogailes.org

CTC – Col·lectiu Transsexuals de Catalunya
Apartat de Correus 32081 – Barcelona Tel.: 616 846 548/932782168

FLG – Associació de Famílies Lesbianes i Gais
Verdaguer i Callís, 10. 08003 – Barcelona Mòbil: 645 31 88 60 famileslg@famileslg.org // www.famileslg.org

FAGC – Front d'Alliberament Gai de Catalunya
Verdi, 88. 08012–Barcelona Tel.: 93 217 26 69 www.fagc.org // fagc@pangea.org

Gais Cristians/es de Catalunya
Apartat de correus 854. 08080–Barcelona Tel.: 93 329 63 15 /93 398 16 84 Butllei Exode

Gais i Lesbianes de Cornellà
Casa Popular Can Fairrell – Vicenç Ullivina, s/n – Cornellà de Llobregat Tel. 93 377 07 05 Apdo. Correos 362 – 08940 de Cornellà de Llobregat

Gays y Lesbianas asociados de Mataró y Maresme
Apdo de Correos 1034 – 08300 de Mataró Tel. 630 392 601 – 649 649 237

GLF – Grup de Lesbianes Feministes de Barcelona
Casp, 38, pral. 08010–Barcelona Tel.: 93 412 71 61 www.lesbifem.org // info@lesbifem.org

GTMB – Grup de Transsexuals Masculins de Barcelona
Passatge Valeri Serra, 23. 08011–Barcelona Tel.: 93 453 41 25 Fax: 93 323 04 46 www.transmasculins.org // mahftm@yahoo.com

JALG – Joves per l'Alliberament Lesbià i Gai
Despatx R-122 – Edifici d'Estudiants UAB (Plaça Cívica) 08193–Cerdanyola del Vallès. Tel.: 93 581 25 59 http://tau.uab.es/associacions/jalg // jalg@bbs-ce.uab.es

Panteres Grogues
C. Francolí, 50. 08006–Barcelona Tel.: 93 209 54 90 www.panteresgrogues.org administracio@panteresgrogues.org

Gaylespol. Associació de Gais i lesbianes Polícies
Webpolicial- el portal dels serveis de protecció i seguretat Passatge Ricard Zamora, 4-8. 08017 Barcelona Tel.: 629 660 969 www.gaylespol.org // administracio@gaylespol.org

Red de Amazonas
Tel.: 93 215 63 36 Apartat de Correus 5394. 08080–Barcelona

Xarxagay. L'espai professional GLBT
www.xarxagay.org // jaume@xarxagay.org

AGL Badalona – Associació de Gais i Lesbianes de Badalona
Francesc Macià, 104. 08912–Badalona Tel.: 93 460 23 78 agl@badalona.lamalla.net

L'Hospitalet de Llobregat
Gais i Lesbianes de L'Hospitalet de Llobregat C/ Levante nº 17 Bxs. 08905 Telf: 690094058 E-mail: ghospil@hotmail.com

JAHYA – Joves per l'Alliberament Homosexual a

Vilafranca
L'Escorxador, 19-21. 08720–Vilafranca del Penedès www.jahvaa.tk // jahvaa@hotmail.com

Oficina de Servei a la Joventut
www.barcelonesjove.net

AJUT MALALTIES
Actua – Associació de persones que viuen amb vhi Gomis, 38, baixos. 08023 – Barcelona Tel.: 93 418 50 00 Fax: 93 418 89 74 www.actua.org.es // consulta04@actua.org.es

ACASC – Associació Ciutadana Anti-SIDA
Junta de Comerç, 23, baixos. 08001–Barcelona Tel.: 93 317 05 05 Fax: 93 301 41 82 www.lanzadera.com/acase // acasc@bcn.serviccom.es

Centre de Prevenció i Control de les Malalties de Transmissió Sexual de la Generalitat de Catalunya
Av. Drassanes, 19-21, baixos. 08001 –Barcelona Tel.: 93 441 29 97. De 8 a 19 hores. Anàlisi grauita vih Girona: CAP Güell 972 21 13 28 Tarragona: Cap Tarragonès, tel.: 977 92 00 08

Hospital Germans Trias i Pujol (Can Ruti)
Dr. B. Clotet Crta. Canyet, s/n 08916 – Badalona Tel. 93 465 12 00. Fax: 93 497 88 43

Projecte dels Noms
C. Comte Borrell, 164-166. 08015 –Barcelona Tel.: 93 318 20 56. Fax: 93 317 82 06 Grups: ATOS, Joves Positius, Projecte dels Noms. www.hispanosida.com // info@hispanosida.com

SidaStudi
Bisbe Laguarda, 4. 08001–Barcelona Tel.: 93 268 14 84 Fax: 93 268 23 18 www.sidastudi.org // sidastudi@sidastudi.org

Sida: Sanitat Respon – Departament de Sanitat i Seguretat Social.
Tel.: 902 111 444 Sida: telèfon d'informació de la sida: 900 212 222

Stop Sida
C/Finlàndia, 45- 08014–Barcelona Tel.: 93 298 05 88. Fax: 93 298 05 89 www.stopsida.org // stopsida@stopsida.org

GIRONA

FAGC – Girona
C. Nou, 8. Esc. Esquerra, 3r.4a. 17080 – Girona Apartat de correus 681. 17080–Girona Tel. i Fax: 972 22 03 17

Centre de Prevenció i Control de les Malalties de Transmissió Sexual de la Generalitat de Catalunya. CAP Güell C. Mossèn Joan Pons s/n, 2a planta 8a porta. 17007 –Girona Tel.: 972 21 07 08

LLEIDA

Col·lectiu Eagle. Espai Gai-Lesbià de Lleida i entorn
Artur Mor, 1. 25003 –Lleida Tel.: 653 284 774 (Horari d'atenció. DX 19-21 hores) http://www.espaieagle.org

TARRAGONA

H2O. Col·lectiu Gai i Lesbià Bisexual i Transsexual del Camp de Tarragona.
Reunions: Centre Cívic Carrilet. Av. Carrilet, 29. 43200–Reus

Apartat de Correus 569. 43200–Reus www.h2o.org // info@h2o.org

L'Armari Associació Juvenil lgbt de les Terres de l'Ebre
C. Lepant, 10. 43870–Amposta. Tarragona Tel.: 618.029.621 / 629.79.10.85 www.gaiebre.org // _armari.ebre@hotmail.com

Tarragona entén
C/ Pons d'Icart, s/n (Hotel d'Entitats de Tarragona) 6º Planta del Parking "La Pedrera", Despatx 15 43004 Tarragona Tel. 977 252 432 977 252 432 Fax: 977 213 098

FAGC Tarragona
Apdo. de Correos 11117 43080 Tarragona http://www.pangea.org/org/fagc

ANDORRA

Som com som
C. L'aigueta, 10. Ent. 1a. AD 500–Andorra la Vella Tel. +376 322 579 somcomsom@gmail.com

PAÍS VALENCIÀ ALACANT

Col·lectiu de gais i lesbianes d'Alacant
Apartat de correus 1088. 03080–Alacant

La Lluna-Col·lectiu Lambda Alacant
C/ Teatre 8, 2a, 03001–Alacant Apartat de Correus 1088. 03080–Alacant Tel.: 965 20 97 69

CASTELLÓ

La Lluna – Col·lectiu de Lesbianes
C/ Herrero 25, 1a (casa de la dona), Castelló Apartat de correus 436, 12080–Castelló Tel.: 964 21 85 89. Fax: 964 21 67 82

Col·lectiu Triangle
Apartat de correus 234. 12560–Benicàssim (Castelló)

ARCOIRIS
Associació LGBT de Castelló. Cantó de Castàlia, 5, 5D. 12006 Castelló. arcoiris@felgtb.org / arco.iris.cs@hotmail.com

VALÈNCIA

AVACOS – Associació Valenciana contra la sida
C/ Centelles, 51 B. 46006–València · Tel.: 96 334 20 27 avacos@infonegocio.com Horario: 10-13:30 y de 16 a 19:30h, de dl a dv.

Col·lectiu Lambda de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals.
C. Sant Dionís, 8-1. 46003–València Tel.: 96 391 20 84 Fax: 96 391 20 84. InfoROSA: 96 391 32 38 www.lambdavalencia@org // info@lambdavalencia.org

Col·lectiu de Transsexuals del País Valencià
C. Músic Peydró 6, 1r (casa de la dona). 46001–València

Herakles Safo Asamblea para la Libertad Sexual
C. Los Centelles, 29, 10a. 46006–València- Tel. Fax: 96 334 03 28

FAGC – València. Front d'Alliberament Gai de Catalunya
Apartat de Correus 12263. 46080–València

Fundación Triángulo – Comunitat Valenciana
Comedias, 17. 1r F. 46003–València Tel. Fax: 656 696 161 www.fundaciontriangulo.es // valencia@fundaciontriangulo.es

Austràlia ha preguntat als seus ciutadans sobre el matrimoni igualitari i el sí ha estat aclaparador. El seu primer ministre, Malcolm Turnbull, ha afirmat que els australians han votat sí al matrimoni igualitari “per justícia, per compromís i per amor”. Ara només és qüestió de temps que el parlament aprovi aquesta llei i els ciutadans puguin tenir accés a tots els seus drets civils. Un cop ho faci, es convertirà en el vint-i-sisè país al món en aprovar el matrimoni entre persones del mateix sexe. Mirat en positiu, es tracta d’una gran notícia. A totes i tots ens sorprèn que encara no fos legal.

Mirat en negatiu, països com Irlanda o Austràlia han considerat els drets humans d’una part de la seva ciutadania com a una mera qüestió de vots, de majories contra minories. El 2015 Eslovènia ho va votar i el ‘no’ va guanyar al ‘sí’. Al món encara queden quasi bé cent vuitanta països que no només rebutgen el matrimoni homosexual, un dels fonaments legals de l’homofòbia institucionalitzada, sinó que en alguns d’ells es porten a terme polítiques clarament homòfobes, com ara Rússia, Txetxènia i diferents països del continent africà.

En un país obert i progressista com Catalunya i a data de tancament d’aquest número de la Revista Lambda, durant el 2017 l’Observatori contra l’Homofòbia ha registrat 97 incidències per LGTBIfòbia. En aquest número 83 hem volgut analitzar l’estat de l’homofòbia al món i a Catalunya a través de diferents articles, entrevistes i reportatges que analitzen la discriminació social i institucional. Acabant la segona dècada del segle XXI l’homofòbia continua sent un perill present, real i molt punyent. Un perill contra el qual només es pot lluitar mitjançant la denúncia de les agressions, la lluita pels drets LGTBI+ i l’associacionisme per tal de fer-hi front.

Javier Domínguez, Albert R. Dot i Abel Lacruz
Codirectors

Subscriu-te a la revista *Lambda* / Fes-te soci del Casal Lambda
SÍ, VULL ASSOCIAR-M'HI

Nom i cognoms: _____

Adreça o apartat de correus: _____

Codi Postal: Localitat: _____

Data de naixement: Adreça electrònica: _____

- ☐ **Voldria associar-me al Casal Lambda pagant una quota mensual:**
☐ ordinària (9€) ☐ de suport (16€) ☐ de suport especial (40€)
☐ patrocinadora (80€) ☐ jove (3€) ☐ familiar (12€)

- 1.- ☐ directament cada semestre a la secretaria (març/setembre)
2.- ☐ mitjançant domiciliació dels rebuts ☐ trimestral ☐ anual (11 mesos)

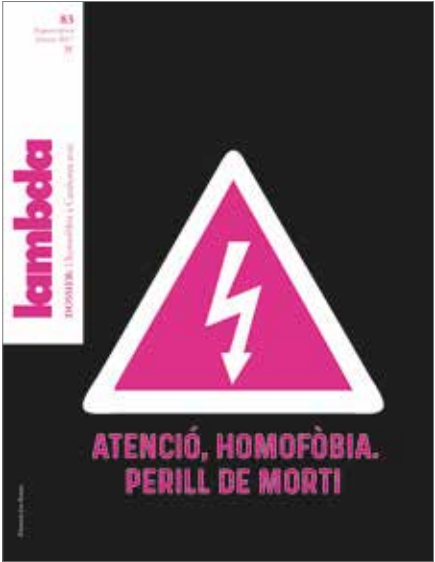
- ☐ tot i formar part de l’associació, prefereixo no rebre correspondència a casa meva.
☐ no vull associar-m’hi, però m’agradaria col·laborar-hi amb 12€ per any i rebre la revista.
☐ no vull associar-m’hi, però m’agradaria rebre informació sobre les vostres activitats.

Compte de domiciliació

Entitat	Oficina	Ctl	Numero de compte

Banc o caixa: _____
Adreça: _____
Codi Postal: Localitat: _____ Telèfon:
La domiciliació es fa a nom d'*Ajut Pedagògic* _____ Signatura _____

Data: _____
Casal Lambda. Av. del Marquès de l’Argentera, 22 · 08003 · Barcelona · Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35 · info@lambdaweb.org

L'HOMOFÒBIA a Catalunya AVUI

Catalunya disposa, a dia d'avui, de més eines que mai per a lluitar contra les agressions i discriminacions cap al col·lectiu LGBTI. L'aprovació de la Llei 11/2014 fa tot just tres anys va suposar un avanç històric cap a la plena igualtat de gais, lesbianes, bisexuals, transsexuals i intersexuals al nostre país. No obstant, la LGBTIfòbia està lluny de desaparèixer. Tot i que el marc normatiu i les actituds socials hagin canviat, l'odi i la intolerància segueixen ben presents al nostre voltant. Per altra banda, la manca d'un reglament sancionador que permeti aplicar la Llei 11/2014 de manera efectiva impedeix que es puguin imposar sancions cap les conductes LGBTIfòbiques. El fet que, des de l'aprovació de la llei, només s'hagi imposat una sanció per part de la Generalitat, és certament preocupant. Tanmateix, el teixit associatiu LGBTI de Catalunya treballa sense descans perquè aquesta Llei s'apliqui plenament i per acabar amb la impunitat de les agressions i discriminacions.

Manifestació en contra de l'homofòbia a Berga. Foto: David Borrat, Diari Ara

La feina de l’OCH

Entitats com l’Observatori Contra l’Homofòbia es dediquen a atendre totes aquelles persones que han sofert un tracte agressiu o discriminatori a causa de la seva orientació sexual o identitat de gènere. Setmana rere setmana hi arriben casos de LGBTIfòbia en totes les seves variants: insults, amenaces, agressions verbals o físiques, discriminacions en l’àmbit públic i el privat...

L’Observatori disposa de **dos serveis gratuïts per a les víctimes: l’assessorament jurídic i l’assessorament psicològic**. Des de l’equip jurídic es dona resposta a tots aquells dubtes legals que la víctima pugui tenir sobre el seu cas i se l’assessora sobre les diferents vies que pot prendre. Per la seva banda, l’equip psicològic acompanya la víctima en cas que tingui una afectació emocional a causa de l’agressió que ha sofert. D’aquesta manera, s’ofereix una atenció integral, confidencial, i gratuïta.

Radiografia de la LGBTIfòbia: l’informe 2016

El passat 2016, l’Observatori Contra l’Homofòbia va registrar un total de 84 incidències de caire LGBTIfòbic. Si bé això va suposar un descens respecte l’any 2015 —se’n van registrar 113—, també es preveu que el número de casos rebuts aquest 2017 sigui major: en el període de gener a setembre, ja s’han registrat més incidències que en tot el 2016. (Font: ‘L’Estat de la LGBTIfòbia a Catalunya 2016’, Observatori contra l’homofòbia.)

PERCENTATGE D'INCIDÈNCIES PER TIPUS DE COL·LECTIU (2016)

Home gai / bisexual	46,4
Generalista *	19,0
Trans	14,3
Dona lesbiana / bisexual	13,1
Bisexual (general)	3,6
Intersexual	2,4
Tercer gènere	1,2

* El terme generalista engloba les agressions a la comunitat LGBTBI en general, com ara unes declaracions de menyspreu públic realitzades contra tot el col·lectiu, o contra l’homosexualitat en general sense especificar gais o lesbianes, per exemple.

PERCENTATGE D'INCIDÈNCIES PER ÀMBIT (2016)

Agressió *	30,9
Bullying escolar	13,1
Odi i exaltació	13,1
Institucional	11,9
Familiar	6,0
Dret d'admissió (locals, establiments...)	6,0
Laboral	6,0
Mitjans de comunicació	4,8
Internet i xarxes socials	4,8
Habitatge	1,2
Victimització	1,2
Diversos	1,2

* Inclou agressions físiques, verbals i assetjament.

Manifestació en contra de l'homofòbia a Sants i Hostafrancs. Foto: EL3.cat

RELACIÓ D'ALGUNS TIPUS D'INCIDÈNCIA PER COL·LECTIUS (2016)

	Agressió física	Agressió verbal	Agressió: Assetjament	Internet i xarxes	Bullying	Laboral
Home gai/bisexual	86,7%	50%	100%	50%	36,4%	20%
Dona lesbiana/bisexual	6,7%	30%	0%	25%	18,2%	40%
Bisexual (general)	0%	10%	0%	0%	0%	20%
Trans	6,7%	0%	0%	0%	36,4%	20%
Intersexual	0%	10%	0%	0%	0%	0%

Així doncs, veiem com en el cas del **col·lectiu d'homes gais i bisexuals**, els casos més habituals són les **agressions físiques i l'assetjament**. Entre el **col·lectiu de dones lesbianes o bisexuals**, predomina la **discriminació laboral i les agressions verbals**. Aquest també és el cas del col·lectiu bisexual en general. En els casos de **transfòbia**, el més habitual és el **bullying escolar** juntament amb la **discriminació laboral**. Finalment, les incidències més habituals en referència a les **persones intersexuals** han estat les relacionades amb els **mitjans de comunicació** (tot i que no apareix a la taula), seguit de les **agressions verbals**.

Les incidències més greus, com ara les agressions físiques i les amenaces, poden derivar clarament en un procés judicial ja que estem parlant de delictes previstos en el Codi Penal. No obstant, la resta de casos —que van des d’insults fins a comentaris vexatoris a les xarxes— queden estancats per causa

de la falta d’aplicació de la Llei 11/14. Ens trobem, en el fons, davant d’un problema en els missatges que estem enviant com a societat. Davant la manca de sancions, els agressors reben el missatge que les seves conductes no tenen conseqüències, i que per tant poden repetir-les ja que en sortiran impunes. Quant a les víctimes, estan rebent el missatge que l’agressió o discriminació que han sofert no és important, que no se les té en compte i que queden indefenses davant de futures agressions. Davant d’això, és imprescindible que des de l’activisme LGBTBI se segueixi treballant perquè cap agressió quedi impune, i per això és imprescindible que qualsevol persona que sigui víctima d’una agressió o discriminació LGBTIfòbica ho denunciï de manera immediata, ja sigui a entitats com l’Observatori o a les autoritats policials i judicials. Aquesta és l’única manera de fer visible el problema i d’acabar progressivament amb la impunitat.

TESTIMONIS de l’homofòbia a CATALUNYA

Que Catalunya i en especial Barcelona són destins turístics LGTBI de primer ordre mundial no impedeix que encara avui dia es produeixin atacs homòfobs propis d'èpoques llunyanes més que no pas d'un país modern, inclusiu i cosmopolita. Fins a data de tancament d'aquesta revista, l'Observatori Contra l'Homofobia ha registrat un total de 97 agressions d'odi envers persones LGTBI. En aquest reportatge donem veu a algunes de les víctimes dels atacs homòfobs d'aquest 2017 a partir del relat de les dues brutals agressions que es van produir el cap de setmana del 10 i el 11 de març.

Xavi Tallón, Andy Aguilar i Jorge Abreu van ser brutalment agredits durant el mateix cap de setmana pel fet de ser homosexuals

La història d’amor de l’Andy i el Jorge no és ben bé com les altres. Només dos mesos després de conèixer-se van viure una experiència traumàtica que podria acabar amb l’estabilitat de qualsevol parella. Però a ells, la brutal pallissa que van patir la nit del 11 de març a la porta de la discoteca La General de Berga els va unir encara més. Ells estan convençuts que el seu cas no és únic i afirmen que cal donar a conèixer les agressions homòfobes.

“El nostre primer ‘t’estimo’ va ser davant l’ambulància”

Abel Lacruz. Com va ser l’agressió que vàreu patir?
Andy Aguilar. Em feia il·lusió ensenyar el meu poble al Jorge. Berga és a on vaig néixer i créixer, així que vam decidir anar-hi a passar el segon cap de setmana de març. La nit de dissabte vàrem prendre unes cerveses i finalment vàrem decidir anar a beure’ns l’última a l’única discoteca que hi ha, La General. Tot anava de meravella fins que vàrem sortir a fumar a la porta. Ens estàvem fent un petó quan un noi jove, desconegut, se’ns va acostar i va dir “Sou uns maleducats. Heu de fer això aquí?”. Jo vaig contestar-li que si no li agradava, que marxés, i ell va contestar que “No saps que això li pot fer fàstic a algú?”. Jo no vaig callar, li vaig tornar a dir “Doncs a qui li faci fàstic, que marxi i punt”. El Jorge i jo ens vàrem tornar a fer un altre petó i llavors és quan vàrem rebre el primer cop de puny.

Abel Lacruz. Us vàreu poder defensar?
Andy Aguilar. Per defensar-nos vaig tornar-li el cop de puny, però a continuació van començar a ploure’ns cops i més cops. No només del noi que ens havia parlat al principi sinó d’altres.
Jorge Abreu. Del que va passar després no ens en recordem perquè vàrem perdre el coneixement i no vàrem tornar en sí fins passada una estona. Sabem el que va passar perquè algunes persones ens ho van explicar i perquè hi ha vídeos de l’agressió.

A.L. Com ha evolucionat judicialment el vostre cas passats aquests set mesos?
A.A. Han allargat el procés sis mesos més perquè encara s’estan investigant testimonis i analitzant vídeos. Tot i que es coneix l’identitat de l’agressor principal i d’alguns dels que el van ajudar, no hi ha cap condemna ni res semblant. Ni tan sols hi ha data de judici.

A.L. Aquesta experiència, us ha fet canviar com a parella?
A.A. Abans de Berga només feia dues setmanes que anàvem seriosament com a parella i el primer “t’estimo” ens el vàrem dir aquella nit davant de l’ambulància.

L’Andy Aguilar i el Jorge Abreu dies després de la pallissa rebuda a Berga. Fotografia: Abel Lacruz

J.A. Sí, sí, jo estava ple de sang i l’Andy estava plorant. Va ser entre romàntic i gore.

A.L. Com us van tractar a l’hospital?
A.A. La primera visita va ser fastigosament horrible. Ens varen netejar les ferides i punt. No ens varen fer radiografies ni varen mirar si teníem algun traumatisme sota la roba. En Jorge es va queixar que li feia mal una dent però ningú hi va fer res.
J.A. Quan el cas va prendre notorietat pública vàrem tornar a l’hospital per una altra revisió i la cosa va ser molt diferent.

A.L. I com us van atendre quan vàreu anar a presentar la denúncia?
A.A. Vàrem anar a la comissaria dels Mossos d’Esquadra amb el meu pare, que és Guàrdia Civil. Al principi van ser una mica secs però després molt bé, a més ens van posar en contacte amb la unitat de crims d’odi, que es troba a Manresa. Ens varen recolzar tant durant la roda de reconeixement del primer subjecte sospitós com a l’hora d’anar al jutjat. També estem en contacte amb la secció d’atenció a les víctimes.

A.L. I si us trobéssiu amb l’agressor, què li diríeu?
J.A. Tant a l’agressor com als que el van ajudar m’agradaria fer-los veure que no tots tenim els mateixos privilegis. Que probablement ells també han patit desavantatges a la vida i sobre aquesta reflexió els faria crear una mica de comprensió. Quan te n’adones que la vida està feta a base d’estructures de poder aleshores no només ets comprensiu amb els teus sinó amb qualsevol altra persona.

A.L. Emocionalment, com us trobeu?
A.A. Seguim amb dalts i baixos, però amb positivitat. El que esperem es que hi hagi un judici just i els agressors paguin el que han fet. Un judici just no només és important per a nosaltres sinó per tothom que a patit o per desgràcia patirà, i així demostrar a la gent que per fi l’homofòbia no només no és normal sinó que a més es castiga.

Per Josep Anton Rodríguez Collado

VERSUS L'ERADICACIÓ DE L'HOMOFÒBIA A L'AULA

L'homosexualitat dins dels instituts de Catalunya

L'homosexualitat, com a tret caracteritzador, ha sofert al llarg de la història diferents tractaments que han conduït, en algunes èpoques, a la discriminació negativa de les persones homosexuals. Al llarg del segle XXI es pot dir que hi ha hagut un moment àlgid per a la integració en el nostre estat, quan l'any 2005 s'aprova el matrimoni entre persones del mateix sexe. Han passat ja uns anys i sembla que es tornen a produir actes homòfobs. Però, què passa a les escoles i als instituts de Catalunya? Hi ha homofòbia dins les aules? La meua experiència com a director d'un institut de secundària pública és que no existeix homofòbia en el centre que dirigeixo, i si ha sorgit algun brot, ha estat tractat de manera que s'ha reconduït vers la igualtat dins de la diversitat de persones en les seves creences i en les seves opcions ideològiques i de vida. Tot i això, no es pot generalitzar aquesta experiència d'un centre a tots els centres educatius. Caldria fer un treball de camp a tots els centres per poder arribar a conclusions sobre la realitat de l'homofòbia en aquesta dècada del segle XXI i, el que és més important, cal tenir presents les

directrius que es donen des del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya sobre la no discriminació als centres educatius, o, com en el llenguatge propi del món educatiu, sobre l'educació inclusiva. Presento breument el mandat del Departament d'Ensenyament sobre l'elaboració del Projecte de Convivència i èxit educatiu en cadascun dels centres educatius, per capir l'estat de la qüestió.

La coeducació

La no discriminació per raó sexual s'inclou en el treball del valor de la coeducació, valor que forma part del grup de valors i actituds que s'han d'educar: coeducació, educació intercultural, educació per la pau, educació socioemocional, educar en el respecte, educar en l'esforç i la responsabilitat, educar en la gestió positiva dels conflictes i, finalment, inclusió. En aquest projecte es defineix la coeducació com «l'acció educativa fonamentada en el reconeixement de les potencialitats i individualitats de les nenes i els nens, i de les noies i els nois, independentment del seu sexe o orientació sexual, potenciant així la igualtat real d'oportunitats. La coeducació cerca l'eliminació de tota mena de discriminació per raó de gènere o d'orientació sexual i el respecte per a la diversitat de l'alumnat». Es fonamenta aquesta educació en la normativa vigent i es proposen objectius, estratègies i activitats amb models d'aplicació que ja s'estan realitzant en alguns centres, per tal d'assolir aquesta igualtat de les persones en la seva diversitat, per tant, una educació inclusiva en pro de la no discriminació, en el cas que ens ocupa, per raó de l'homosexualitat. Entre els objectius apareix clarament l'eradicació de l'homofòbia, que en les activitats tenen concrecions molt interessants.

Com diem al text intorductor d'aquest article, no podem afirmar una situació de total normalitat pel que fa a l'homosexualitat en els centres educatius catalans, però sí que s'albira una clara aposta per posar les diferents opcions sexuals en un pla de total normalitat i acceptació per part de la ciutadania en edat escolar.

A.L. Penseu continuar apostant per la visibilitat i per viure amb tota normalitat la vostra relació?
A.A. I tant que sí. Als pobles moltes vegades la gent calla i no actua amb normalitat. Jo no conec parelles gais a Berga. Hi ha alguns que només són gais a Barcelona, i de nit, quan són al poble no. Fins i tot fan veure que són heterosexuals. I com que no hi ha la visibilitat que caldria, quan alguns decidim mostrar-la, surten neandertals de sota les pedres i ens les tiren al cap.

En Xavi Tallón pocs dies després de patir l'agressió homòfoba. Fotografia: Abel Lacruz

Quan en Xavi Tallón va sortir de casa el divendres 10 de març no s'imaginava que tornaria amb un trau a la cella, la boca destrossada per diversos cops de puny i un bon nombre d'altres contusions. El jove de l'Hospitalet de Llobregat va apropar-se a les fonts de Montjuïc cap a les tres de la matinada i allà es trobava amb un grup d'homes gais quan de cop i volta va aparèixer un individu que cridava “Maricons de merda, fora d'aquí!”. La següent cosa que recorda en Xavi és una pluja de cops i sortir fugint aprofitant una distracció de l'agressor. No li quedava bateria al mòbil. Mentre tornava a casa en un bus nocturn, encara en estat de shock, l'única persona que el va ajudar va ser una senyora que li va oferir mocadors de paper per a netejar-se la sang que li regalimava per la cara. Arran d'aquesta agressió ha intentat transformar la ràbia en quelcom de constructiu: va organitzar un acte de rebuig a l'homofòbia sense la interferència de polítics que intentessin rentabilitzar el seu cas.

“M'he fet més fort”

Abel Lacruz. *Què recordes de l'agressió de la matinada del 10 al 11 de març?*
Xavi Tallón. Tot va anar molt ràpid, potser va passar en un

minut o dos. Jo era a prop de les fonts de Montjuïc, amb uns altres cinc gais. De cop va aparèixer un home cridant “¡Maricones, fuera de aquí!”. Aprofitant que l'agressor es va despistar un segon perquè algú li cridava que em deixés anar, em vaig poder escapar. Estava en shock i només podia pensar a tornar a casa. L'única persona que em va ajudar va ser una senyora que em va donar kleenex per netejar-me la sang de la cara.

A.L. Com ha evolucionat el teu cas? Han trobat l'agressor?
X.T. No, no ha avançat res. Vaig fer la declaració fa mesos, em van dir que mirarien càmeres de seguretat i tal però tot es troba igual que quan vaig denunciar.

A.L. T'ha canviat, en algun sentit, l'agressió que vas patir?
X.T. Tenia una imatge de mi mateix molt més dèbil. M'estic fent molt més fort. No vull que diguin “Pobret, li han pegat!”. Els primers dies la part emocional va ser la més dura, no parava de pensar que hi havia cinc persones més al meu voltant i no van fer res per ajudar-me. Això m'ha fet reflexionar: jo també he sentit por altres vegades i no he sabut actuar.

A.L. En quin sentit t'has fet més fort?
X.T. A l'hora de canviar les coses. El 17 de març, una setmana després de la meua agressió, vaig organitzar una manifestació contra l'homofòbia que va anar des de Plaça de Sants fins a Plaça Espanya.

A.L. Per què vas decidir fer pública la teua agressió a través de les xarxes socials?
X.T. Sentia una barreja de ràbia i por. Por per la violència viscuda i ràbia perquè, encara que estic molt acostumat a l'assetjament verbal, no m'esperava que ningú travessés la barrera de l'insult a l'agressió física. Va ser una manera de dir “Ei, penya, veieu el que està passant a Barcelona? Entre tots ens hem d'organitzar perquè no es repeteixi”. A les xarxes hi he trobat molt de suport, de particulars i associacions, però també missatges d'odi.

A.L. Com va anar quan vas denunciar la pallissa rebuda a comissaria?
X.T. Al dia següent de la pallissa em vaig aixecar amb tota la cara plena de sang i les ferides obertes. Vaig anar a l'hospital perquè em curessin i em fessin un informe de ferides. Després vaig anar als Mossos d'Esquadra. Allà vaig preguntar si hi havia alguna unitat especialitzada en delictes d'odi LGTBI i em van dir que no ho sabien, que em prendrien declaració com de costum.

A.L. Has deixat de fer alguna cosa a causa d'aquesta agressió?
X.T. No, he continuat fent la meua vida: treballant i veient els meus amics. No penso canviar els meus hàbits ni tinc por quan surto al carrer. Sé que en qualsevol moment puc ser objecte d'una altra agressió, ja n'era conscient abans de patir la pallissa del passat març. No tinc més por que abans, en tinc la mateixa.

3 anys després de l'aprovació de la Llei 11/2014 en el PARLAMENT DE CATALUNYA

Quan es parla sobre la Llei contra la LGTBIfòbia, creiem que és inevitable sentir un seguit de sentiments oposats. D'una banda, se sent la il·lusió i la satisfacció de veure com, arran d'un treball feixuc per part de les associacions LGTBI i amb l'ajuda de les forces polítiques amb representació al Parlament de Catalunya, es va aprovar la llei per a garantir els drets de les persones LGTBI i eradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia. Per una altra banda, però, també hi ha un sentiment de decepció i de ràbia en veure com una llei tan potent sobre el paper és tan summament feble a la pràctica per manca d'implementació. No sabem molt bé el motiu de la seva minsa aplicació i desplegament. El cas és, però, que la Generalitat no ha facilitat els recursos suficients ni els mitjans econòmics per a poder aplicar-la d'una manera efectiva i real. A dia d'avui segueix sense aprovar-se un decret que reguli el procediment sancionador en matèria antidiscriminatòria. I això, malauradament, potser significa una manca de voluntat política a l'hora d'aplicar la part sancionadora. Alhora que hom pot interpretar que segueix sent "gratuït" discriminar al col·lectiu LGTBI, i algunes dades així ho evidencien. Constatem que durant els tres anys des de l'aprovació de la llei, de les 299 incidències registrades per l'Observatori contra l'Homofòbia (OCH), només s'ha sancionat en una ocasió. Sí bé és cert que s'han aconseguit complir objectius, com per exemple la despatologització de les persones trans* a la Sanitat, no podem estar satisfets de veure com, tres anys després de la seva aprovació, la Llei segueix amb algunes de les mateixes mancances dels primers mesos. Per tant, estem davant d'una aplicació lenta, desesperadament lenta... Com ja s'ha esmentat, l'impuls i l'existència de la Llei va ser possible gràcies a l'esforç de les associacions LGTBI catalanes. La iniciativa va partir del Casal Lambda l'any 2012, qui va

obtenir el suport del FAGC, la Coordinadora LGTB (Gais Positius), de FLG i d'AMPGIL. Aquestes associacions van ser les promotores i les impulsores de tot el procés i van comptar amb el suport de la resta d'entitats LGTBI. En l'àmbit polític, les associacions esmentades van aconseguir la complicitat dels grups parlamentaris del PSC, ERC, ICV-EUiA i la CUP. Posteriorment, aquesta complicitat es va ampliar a Ciutadans i a Convergència, quedant-ne al marge el PP i UDC. La Llei es va aprovar en un termini de 17 mesos. Va entrar a tràmit el mes de maig del 2013 i es va aprovar a l'octubre del 2014. Les majors dificultats van arribar amb el canvi de govern, el mes de setembre de 2015, atès que la Llei va deixar de ser prioritària. A partir d'aquell moment es va trencar la complicitat de les entitats amb el Govern, i el desenvolupament de la Llei es va paralitzar. Fa relativament poc, el gener del 2017, va entrar al Parlament el projecte de llei per a la igualtat de tracte i la no-discriminació. Projecte de Llei que recull no solament els casos de discriminació LGTBI, sinó també qualsevol altre tipus de discriminació (d'acord amb l'article 14 de la Constitució). A la Disposició Addicional quarta de la Llei 11/2014, s'assenyala que *"en el termini de vuit mesos a comptar des de la data de publicació d'aquesta llei, s'ha de trametre al Parlament un projecte de llei per a la no-discriminació"*. Serà important doncs que aquest projecte de llei surti a la llum. Atès que s'hauria d'impulsar i crear un òrgan independent encarregat de protegir i promoure la igualtat de tracte i la no-discriminació de totes les persones, i així poder incoar i resoldre, en l'àmbit de les seves competències, els corresponents procediments sancionadors per les infraccions tipificades en la Llei d'Igualtat de Tracte i No-discriminació. Cal saber que mentre no s'aprovi un decret que reguli el

Aprovació de la Llei contra la LGTBIfòbia al Parlament l'any 2014. Foto: Famílies LG

procediment sancionador en matèria antidiscriminatòria, continua sent aplicable el procediment establert pel Decret 278/1993, del 9 de novembre, sobre el procediment sancionador d'aplicació als àmbits de competència de la Generalitat de Catalunya.

El Casal Lambda va comparèixer davant de la Comissió d'Afers Socials i Famílies del Parlament de Catalunya, on va defensar la necessitat de que s'inclogués la creació d'un òrgan independent escollit pel Parlament, atès que l'Administració no pot ser jutge i part alhora. Aquest òrgan hauria de tenir capacitat sancionadora, personal propi i amb els recursos econòmics suficients per a garantir els drets de totes les persones, i eradicar així la LGTBIfòbia. Haurem d'esperar per a saber quin és el seu contingut definitiu, atès que aquest projecte de llei encara està en procés de discussió. Actualment, des del Casal Lambda i des de la resta d'entitats LGTBI s'està reclamant constantment al Departament de Treball, Afers Socials i Famílies que s'adoptin les mesures necessàries per al desenvolupament efectiu de la Llei, així com la dotació d'un pressupost a les polítiques LGTBI perquè facin possible el desplegament total i efectiu de

l'esmentada Llei. També es reclama la necessitat d'aprovar el decret que reguli el nou Consell Nacional LGTBI -inclòs a la Llei-, perquè les entitats del col·lectiu puguin intervenir de forma activa a la lluita contra la LGTBIfòbia. Recentment, el Govern va aprovar el protocol que desplega el deure d'intervenció de les persones que treballen a les administracions públiques de Catalunya per fer efectiu l'abordatge de la LGTBIfòbia. Per acabar, voldríem destacar que malgrat Espanya s'hagi considerat el país més *gayfriendly* de tota Europa i un dels més coneguts per aquest fet a nivell internacional, no podem obviar que si s'han elaborat lleis contra la LGTBIfòbia és perquè encara existeix un gran problema social de discriminació vers al col·lectiu. En cap cas i amb tot el que s'ha esmentat, no volem desanimar ningú, tot al contrari. Només volem fer palesa la necessitat de continuar amb la lluita que van iniciar els companys i companyes que ens han precedit. Recordem que ho van fer en unes circumstàncies i en uns moments polítics duríssims, i que es van esforçar per arribar on som ara. Encara molts d'ells i d'elles segueixen treballant i lluitant, i la prova d'aquest fet és l'aprovació de la Llei contra la LGTBIfòbia.

Concurs de curtmetratges contra l'homofòbia: IMPLICA'T!

Al llarg d'aquests anys els recursos audiovisuals han estat i són un bon mitjà per a transmetre missatges educatius. Han esdevingut elements imprescindibles en els nostre dia a dia. Hom ja no dubta de la força del llenguatge audiovisual per facilitar l'aproximació de continguts a públics força diferents. En aquesta línia, i sense deixar de fer les nostres tasques de sempre, varem decidir incorporar la participació de centres, joves i alumnat, en la realització d'audiovisuals que tractessin temes de diversitat afectivo-sexual. Pensar quin tema triaríem no va ser difícil: l'homofòbia.

Certament, l'homofòbia i la discriminació social són el gran treball que les entitats de l'àmbit LGTBI encara tenim pendent. Atès que, sí bé hem assolit totes les conquestes i reivindicacions sobre els drets que com a persones ens pertoquen, ens resten el conjunt de llibertats que ens fan lliures com a éssers humans. És per això que l'homofòbia és l'eix que estructura aquest conjunt de discriminacions, manca de llibertats i invisibilitats.

“Concurs de curtmetratges contra l'homofòbia: Implica't!”

Amb aquest títol i amb aquesta crida, des de ja fa dos cursos, hem portat endavant aquest concurs. Cal dir que si bé el primer any no vam tenir una molt bona participació, enguany ha tingut molt èxit. Curiosament, i a diferència del que hom pugui pensar, han participat majoritàriament centres que no són de la ciutat de Barcelona. Així doncs, han participat centres del Vallès, Penedès, Barcelonès, Maresme, Osona, Bages, Segrià, Tarragonès, Empordà, Baix Empordà i Terres de l'Ebre. Certament, estem molt satisfets per la bona participació i pel fet que s'han posicionat quatre curts com a finalistes.

Allò que realment pretenem amb aquest concurs és que un fet tan greu com l'homofòbia entri als centres educatius per ser debatut, afavorir que l'alumnat i el professorat pugui parlar-ne, gratar en fets, paraules, actituds, normes i convenis socials que fan possible que l'homofòbia estigui instal·lada també en els centres educatius.

Producte d'aquestes recerques entre el propi alumnat han estat els temes triats per a tractar els posteriors curts.

Cartell del concurs dissenyat per Hector Aspano

Cal dir que els curts no podien excedir dels 5 minuts: havien de ser missatges breus en forma de curt per a tractar temes d'abús, bullying, violència, maltractes, etc. Ens han sorprès els temes i la visió que tenen els joves escolaritzats. Certament, i des d'una entitat com la nostra, amb 40 anys d'existència, hem treballat molt per a eradicar estigmes, actituds, comportaments, atribucions negatives... Els/les joves continuen reflectint aquest univers limitador per a la lliure expressió de les orientacions i les identitats de gènere.

Els estudiants guanyadors presenten el seu curt al Casal.

Així, per a nosaltres i no d'una manera intencionada, també ens ha servit com a treball de recerca. Ara sabem què pensen un nombre important de joves i on posen l'èmfasi de les limitacions que troben les persones LGTBI. Des d'aquí estem molt satisfets i felicitar a totes les persones que han participat.

De tots, els quatre curts finalistes es van projectar durant l'edició del 2017 de la Mostra de Cinema *Fire!!*, la mostra que fa més de 20 anys s'organitza des del Casal Lambda, celebrada a l'Institut Francès de Barcelona. Ens plau comunicar que el curt guanyador ha estat “Barreres”, fet per alumnes de 2on de batxillerat de l'Institut Can Mas de Ripollet.

El jurat i els professionals que integrem l'assessoria educativa varem decidir que aquest curt tenia elements importants i que, entre d'altres, voldríem destacar: creativitat, humor, realitat, analogies històriques, reflexió i canvi d'actituds. Amb tots aquests elements, havia de ser forçosament el curt guanyador.

A banda de projectar-se i ser reconegut, el curt guanyador també té un premi metàl·lic per al centre i per a l'alumnat. Creiem que aquest també és un incentiu a mantenir i esperem que en una propera edició doni també bons resultats. El suport econòmic ha estat possible gràcies a la col·laboració de la festa «Churros con Chocolate», celebrada a la Sala Apolo de Barcelona. Agraïm també des d'aquí aquesta iniciativa i la seva aposta i col·laboració en un afer tan i tan important i en què tothom ha d'estar implicat: l'eradicació de l'homofòbia.

La tasca educativa del Casal Lambda

El Casal Lambda sempre ha treballat l'àmbit educatiu. Ho ha fet mantenint un equip de treball que vetllés per les intervencions que es trobessin adients. En ocasions s'han creat materials i també s'ha instat a les administracions i als agents educatius per tal que s'incorporés el tractament de la diversitat afectivo-sexual al conjunt de currículums. També, i d'una manera ininterrompuda, el Casal ha col·laborat amb centres que han demanat la nostra presència per a fer tallers i xerrades, a petició del professorat responsable, i sempre ajustat als nivells de l'alumnat. La incidència en l'educació no formal s'ha fet i es fa mitjançant la presència a Casals de Joves, esplanis i escoltes.

Així mateix, sempre s'ha mantingut l'assessorament a professionals i a estudiants per tal de facilitar-los recursos i materials. En aquest cas, el nostre Centre de Documentació Armand de Fluvià ha estat el millor aliat. L'assessorament s'ha fet i es fa a tots els nivells educatius: primària, secundària, escoles d'adults, escoles d'idiomes i a les universitats, entre d'altres.

Cal dir també que "des de fa més de cinc cursos es manté contacte amb Universitats Europees i Col·legis Universitaris Americans. S'han acordat visites i tallers al nostre espai i a institucions. S'ha demanat conèixer la història del moviment a Espanya i Catalunya, i també la tasca de les entitats i la implicació de les institucions: Parlament, Govern i Ajuntaments. Cal pensar que Espanya i Barcelona continuen sent un referent positiu pel desplegament de polítiques LGTBI, de normalització social i de visibilitat.

TXETXÈNIA

Aquest 2017, la comunitat LGBT a nivell mundial ha presenciat horroritzada una de les vulneracions de drets humans més greus cap al nostre col·lectiu. Diaris d'arreu del món es feien ressò el passat abril de les detencions i tortures a homes homosexuals a Txetxènia per part de les autoritats d'aquesta regió russa.

Concentració contra l'extermini LGTBI a Txetxènia celebrada a la Plaça Sant Jaume de Barcelona. Foto: Crida LGTBI

Va ser el diari rus *Novaya Gazeta* que va revelar la detenció d'almenys 100 homes “sosпитosos de ser homosexuals”. Segons diverses ONG de drets humans, almenys tres dels detinguts van ser assassinats. Més endavant, es va confirmar l'existència de camps de concentració per a homosexuals a la república russa de Txetxènia.

La reacció de les autoritats d'aquesta regió del Caucas va ser sorprenent: es van defensar argumentant que “no és possible perseguir el que no existeix en el país”, en referència al col·lectiu gai. Mentrestant, els periodistes que han revelat aquesta situació al món rebien amenaces de mort.

Un dels punts més execrables d'aquesta persecució eren les condicions que les autoritats van establir per tal d'alliberar els presoners d'aquests camps de concentració: només els ‘alliberarien’ amb la condició que la seva pròpia família s'encarregués de matar-los. És el que es coneix a Txetxènia com a ‘assassinats d'honor’.

Es tracta d'una persecució al col·lectiu LGBTI només comparable a la de les autoritats nazis durant el Tercer Reich. Sabíem que Rússia fa anys que destaca per les seves polítiques

Per Ton Mansilla

homòfobes, però ningú estava preparat per a aquest brot de violència extrema en una de les zones més intolerants i violentes del país. Diversos governs occidentals, així com l'ONU i el Consell d'Europa, van exhortar al govern rus per a que posés fi a la situació. Tanmateix, des del Kremlin es negaven els fets i imperava l'immobilisme.

Des que es va destapar aquest escàndol el passat mes d'abril, les xifres de víctimes han seguit augmentant. El diari rus *Novaya Gazeta* informava mesos després que el nombre de detinguts superava els 200, i que un total de 27 persones haurien estat executades. La por impedeix que amics o familiars de les víctimes denunciïn la situació.

Algunes organitzacions de drets humans, no obstant, han decidit passar a l'acció. És el cas de tres organitzacions LGBT franceses *Stop Homophobia*, *Mousse* i el *Comité Idaho France*, les quals han portat el cas davant el Tribunal Penal Internacional. La denúncia parla d'un possible genocidi organitzat pel govern txetxè i el seu president, Ramzan Kadyrov. La intenció és que la Cort Penal Internacional es vegi obligada a investigar els fets.

Intentar fugir, l'única opció

Ara per ara, la fugida és l'única opció factible per a la població homosexual de Txetxènia. La protecció internacional, el dret d'asil, és l'únic que els queda. Els que tenim la sort de viure en països on no patim aquest tipus de persecucions, no podem mirar cap a una altra banda. Europa —i especialment els països que estan més avançats quant a drets LGBT— ha d'esdevenir un port segur per als que aconsegueixen fugir d'una mort segura.

El dret internacional obliga a acollir com a refugiats totes aquelles persones que fugen de diferents formes de persecució en els seus països d'origen. Però no es tracta tan sols d'una obligació purament legal. Si algun supervivent que ha aconseguit escapar de l'horror de Txetxènia arriba a les nostres fronteres, acollir-lo i oferir-li protecció internacional és l'única opció que es pot considerar com a humana.

Repressió contra les manifestacions en defensa dels drets LGTBI a Txetxènia. Foto: Diari The Whiner

Per Ian Bermúdez

RECOMANACIÓ LITERÀRIA

LA CULTURA DE LA HOMOFÒBIA Y CÓMO ACABAR CON ELLA

Ramón Martínez

En aquesta entrega aprofundim en el tema de la homofòbia i volem recomanar-vos la lectura de *La cultura de la homofobia y cómo acabar con ella*, de Ramón Martínez, doctor en filologia i expert en diversitat sexual i de gènere. El llibre el va publicar l'editorial Egales el 2016 i ja va per la tercera edició, cosa que ja diu molt del llibre.

L'autor estructura el llibre en tres parts diferenciades. En la primera, ens situa en el marc històric des de l'antiguitat i anem passant per tots els moments necessaris per poder comprendre com, com a cultura, es crea un concepte al que anomenarem l'estat hegemònic heteropatriarcal i com, amb aquesta creació, aquest estat necessita marginar, maltractar i fer desaparèixer tot allò que no encaixi en el que s'engloba dins les característiques del que s'entén com «normal» dins d'aquest estat.

En la segona, aprenem i entenem els fonaments de l'homofòbia. A través de preceptes fonamentals descobrim de quina manera se sustenta la violència simbòlica a través de la qual es manifesta l'homofòbia (l'autor fa pinzellades sobre la lesbofòbia i la transfòbia); aquesta part, d'una gran profunditat, aconsegueix, amb explicacions clares i que fan reflexionar, que caminem amb l'autor cap a les conclusions que aquells que mantenim (també l'autor parla de l'homofòbia interioritzada) o els que mantenen qualsevol classe de fòbia —en aquest cas l'homofòbia— som perpetuadors de la inhibició del diàleg i, per tant, no donem espai ni ens situem dins del marc de la democràcia.

“Llegint llibres com aquest podem entendre com l'homofòbia té cabuda a l'inconscient col·lectiu”

I, la tercera part, és en la que ens toca arremangar-nos per dur a l'acció tot el que hem llegit, no perquè s'entengui com funciona l'homofòbia, sinó per eradicar-la del tot. En aquesta part, el llibre avança fins a l'actual teoria queer i també exposa

“La cultura de la homofobia y cómo acabar con ella”, de Ramón Martínez, aparegut el 2016, ja va per la seva tercera edició.

les seves pròpies limitacions a l'hora de generar una ideologia social transformadora. Al final del llibre, l'autor ens insta a realitzar una reflexió real per dur a terme una revolució cultural en la que organitzem un món sense homofòbia.

Recomanem la lectura de *La cultura de la homofobia y cómo acabar con ella* ja que tal i com veiem en les últimes accions contra el col·lectiu i d'altres injustícies que segueixen sense canviar, llegint llibres com aquest podem entendre i ser més conscients dels mecanismes amb els quals l'homofòbia aconsegueix seguir tenint cabuda i pot seguir formant part de l'inconscient col·lectiu. Llegint podem tenir eines per aconseguir expressar-nos quan faci falta i construir diàlegs per tal de poder crear aquesta cultura d'un món lliure de fòbies. Felix lectura!

El CASAL com a factor clau per a la superació dels efectes de *l'homofòbia*

El treball que fem des del Servei d'Assessorament psicològic és principalment el de tractar i apaivagar els efectes que l'homofòbia ha produït en el passat –o produeix actualment– a les persones que no tenen una orientació o una identitat normativa. Moltes vegades, les persones no consulten directament sobre aquest tema sinó que aquests efectes es van posant de manifest al llarg de les entrevistes. Per tant, les víctimes d'homofòbia sovint viuen moltes situacions d'assetjament com a normals. (Entenem l'homofòbia com a «paraula paraigües» que engloba totes les formes de sexualitat diferents de l'heteronormativitat i de la identitat sexual i de gènere concordant).

L'homofòbia es una manifestació de superioritat: superioritat per sentir-se en el camí correcte, per sentir-se igual a la majoria, per creure que està obeint el que diu la seva religió, per sentir-se que està obeint les normes i convencions socials correctes. Algunes vegades, l'homòfob no sap allò que està fent ni el mal que les seves accions pot arribar a provocar. Creu que està dins de «la llei», una llei social que diu que tot el que és diferent s'ha d'intentar redreçar i castigar.

El bullying homofòbic

El bullying homofòbic que es dona a l'escola té unes conseqüències tan greus que poden arribar a afectar a una persona la resta de la seva vida. Fins i tot poden provocar que, malgrat que la persona superi aquest abús en el moment que es produeix, si no es tracta degudament pot derivar més endavant, en alguns casos, al suïcidi. Les autoritats escolars coneixen aquests efectes i per això intenten elaborar i actualitzar protocols adients. Però el fet de que la majoria de víctimes acabi deixant o canviant d'escola, fa que els equips psicopedagògics no puguin fer un seguiment acurat i valorar l'evolució posterior dels infants que pateixen el bullying homofòbic.

El bullying homofòbic és un greu problema de salut general. Afecta als joves provocant-los trastorns d'ansietat de menor a major importància. Els més freqüents: atacs de pànic, ansietat generalitzada, agorafòbia i fòbia social. A més a més provoca estats depressius que poden desencadenar en conductes d'autolesió i poden acabar en la idea del suïcidi i intents suïcides. També apareixen diferents trastorns alimentaris, com per exemple l'anorèxia i la bulímia. No ens hem d'oblidar que aquest abús afecta l'autoestima i, amb els altres trastorns esmentats, provoca greus problemes de socialització que poden portar a l'infant o al jove que el pateix a l'absentisme escolar.

Tota aquesta simptomatologia incrementa la sensació de frustració, i de culpabilitat i vergonya de ser diferent. La sexualitat queda lligada o vinculada a sentiments i vivències negatives.

L'homofòbia que es dona a la feina es diu mobbing i es basa en la mateixa premissa de la superioritat i la correcció versus la inferioritat i diferència de l'altre. Es juga amb la por de perdre la feina i la independència econòmica. Les conseqüències poden ser de lleus a greus, segons les

circumstàncies, però no s'acosten ni de bon tros a les conseqüències tant nefastes del bullying escolar, ja que la persona, en general, té més edat –més maduresa– i més recursos personals. Malgrat tot, moltes vegades ens trobem que hi ha persones que han patit bullying escolar i posteriorment mobbing. Els efectes de l'homofòbia directa o indirecta produeixen el que s'anomena homofòbia interioritzada. No totes les persones que han patit bullying la presenten com a símptoma principal, ja que dependrà de molts factors, com l'entorn socioeconòmic, cultural, religiós, el tipus de personalitat, etc.

El Casal proporciona un refugi per a totes aquelles persones que han estat víctimes de l'homofòbia. Les activitats programades, els grups de sords, joves, tardor, tutti frutti, bisexuals, dones, muntanya, culturals, comissió educativa, intenten abastar el màxim d'activitats i grups de referència.

El Servei d'Informació i d'Acol·lida assessora i acompanya a les persones que s'acosten al Casal per trobar-hi el seu encaix. Per a algunes persones, el Casal és un lloc de referència on adreçar-se quan necessiten llibres o alguna informació puntual. Per a d'altres, és un lloc de referència per compartir activitats de lleure. Per a d'altres ha estat un punt cabdal a les seves vides perquè ha estat la primera vegada que han pogut parlar amb algú obertament sobre la seva sexualitat. Per a d'altres és un lloc on poder relacionar-se i conèixer gent fora dels circuits de l'ambient. Per a d'altres és un lloc on han conegut persones que els serveixen de referents vitals. I així i un llarg etcètera.

El Casal ha estat i continua sent un lloc on es poden superar els efectes de l'homofòbia. Un lloc segur on poder-se expressar i, per tant, un pal·liatiu de l'assetjament directe o indirecte de l'homofòbia que encara es pateix en aquesta societat. És un lloc, també, on es reformula i es treballa per una nova sexualitat oberta i lluny de categories, on tothom hi tingui cabuda.

Consultori LEGAL

LAURA GONZÁLEZ TEJEDOR
Advocada experta en drets LGTBI

El meu cap a la feina és homòfob

Fa poc vaig començar a treballar en una empresa. Tot anava bé fins que em vaig assabentar que el meu cap és una persona molt homòfoba, arran d'una sèrie de comentaris bastant agressius i desagradables que va fer mentre parlava per telèfon. No sóc una persona que amaga la seva orientació sexual, i crec que va fer aquesta trucada a prop meu per deixar-me ben clara la seva opinió. Tinc por que la cosa pugui anar a pitjor, fins i tot que pugui acomiadar-me. Què puc fer?

Et recomanaria que estiguessis alerta sobre la situació, i intentessis recollir totes les proves que poguessis sobre la seva possible conducta discriminatòria. Proves com: correus electrònics, notes, instruccions de treball, testimonis (treballadors de la teva empresa o d'una altra, clients, etc.), gravació de converses entre tu i el teu cap (important que en la conversa interactueu tots dos i sigui sobre el tema controvertit), etc. Totes aquestes proves servien per poder demostrar aquesta actitud discriminatòria del teu cap, i així, posar-les en coneixement a la Inspecció de Treball o poder dirigir-te a la via judicial. Aquesta última via, depenent de com pugui evolucionar la seva actitud, podria encaminar-se: o per la branca laboral, en el cas que la conducta discriminatòria del teu cap s'ocultés en les seves facultats de direcció i d'ordenació del treball; o per la branca penal, en el cas que la seva conducta pogués derivar a amenaces, coaccions o a una altra conducta penal. Tingues en compte que, en el cas que t'arribés a acomiadar, només tens 20 dies hàbils per impugnar l'acomiadament.

HOMOFÒBIA *i Catolicisme* AMB L'ESGLÉSIA ENS HEM TOPAT

Si bé l'Església Catòlica promou un missatge de pau i amor, les seves accions han contradit històricament aquest lema. En les següents dues peces reflexionem sobre l'homofòbia institucionalitzada dins dels estaments del cristianisme catòlic i sobre la lluita que els diferents grups de col·lectius LGTBI porten temps realitzant per a canviar la percepció i l'acceptació de la diferència d'orientació sexual o identitat de gènere al sí de l'Església.

Basílica de Sant Pere del Vaticà. Fotografia: Mauro Cimino.

VEUS CRISTIANES LGBT EUROPEES *CONTRA LES FÒBIES ECLESIALS*

Per Enric Vilà i Lanao

*Coordinador del Grup Catòlic
del Fòrum Europeu de Grups
Cristians LGTB*

*Membre de l'Associació Cristiana
LGBT de Catalunya (ACGIL)*

Acaba de publicar-se *I Déu veié que tot era molt bo* pel Fòrum Europeu de Grups Cristians LGTB, on l'Associació Cristiana LGBT de Catalunya (ACGIL) ha tingut una part molt activa. Aquest llibre conté el testimoniatge de 34 persones europees des del cristianisme catòlic LGBT en la lluita contra totes les fòbies eclesials i a favor dels drets de totes les persones LGBT.

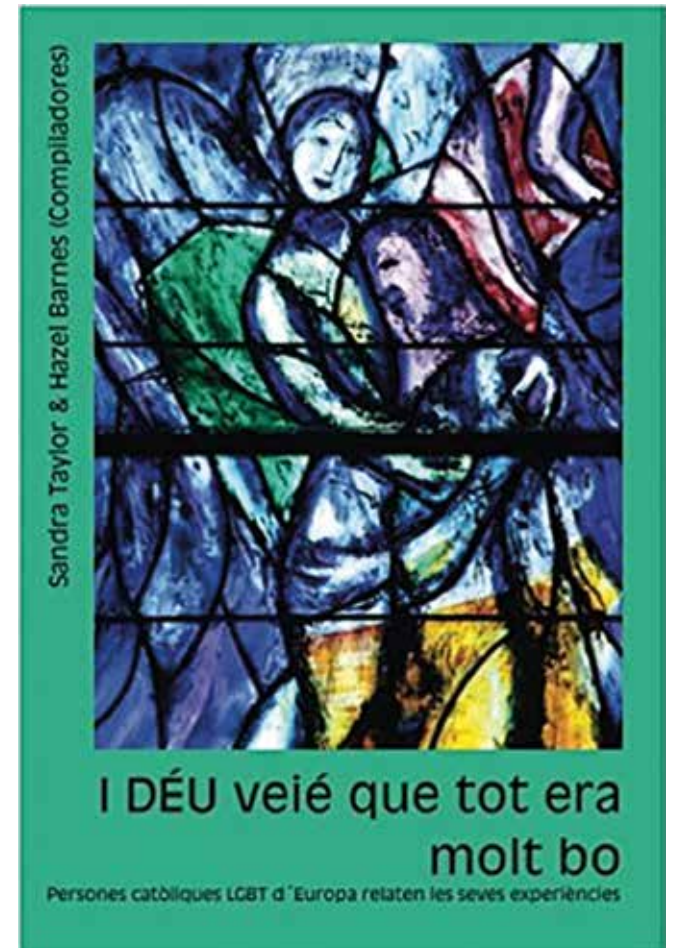
El Fòrum Europeu de Grups Cristians LGTB (FE) és una xarxa d'entitats que treballa a tota Europa per donar suport a les persones cristianes LGBT, per sensibilitzar les Esglésies i la societat pel que fa a la sexualitat i el gènere, a favor d'una plena acceptació i inclusió de les persones LGBT, dels seus drets i contra totes les fòbies. Fundat el 1982 a París, està format per 50 organitzacions de 23 països europeus i el 2010 es va celebrar a Barcelona, gràcies a l'organització de l'Associació Cristiana LGBT de Catalunya (ACGIL). D'entre les diferents fites aconseguides pel Fòrum, en destaca l'any 2009, quan la presidenta de Finlàndia (2000-2012), Tarja Halonen, va rebre els seus representants i encoratjà l'organització a seguir el camí de la defensa dels drets LGBT des de la diversitat cristiana ecumènica que representa, tot un «estel europeu». Va encoratjar la xarxa a seguir fidels al seu himne: «Coratge per seguir la Llei de l'Amor».

La darrera 35a assemblea del FE es va desenvolupar del 24 al 28 de maig 2017 a Gdansk. Aquesta «ciutat lliure» i «perla del Bàltic» ha encapçalat els moviments socials més decisius com el de Solidarność. Els participants van ser escortats per la nombrosa policia en la marxa a favor dels drets LGBT davant les quasi 50 contra-

El llibre *I Déu veié que tot era molt bo*: unes veus necessàries

I Déu veié que tot era molt bo ofereix una oportunitat única per entendre i participar més plenament en la realitat viscuda per persones catòliques LGBT. Les persones que hi han contribuït han demostrat una sinceritat brutal i dolorosa a l'hora d'explicar els seus conflictes per romandre fidels a Déu, a l'Església catòlica i a

Manifestants LGBT escortats per la policia als carrers de Gdansk, 27.5.2017. Foto: Enric Vilà

l’acceptació de si mateixes com a éssers sexuals i amb gènere creades a imatge d’un Déu d’amor. Independentment de la seva teologia i creences sobre les qüestions de gènere i de sexualitat o els seus punts de vista sobre la doctrina tradicional de l’Església, la vulnerabilitat humana compartida en aquestes pàgines no pot deixar de tenir el seu impacte. Si bé hi ha llibres sobre les experiències de les persones LGBT, i de catòliques, un llibre de relats de persones catòliques homosexuals segueix sent poc freqüent.

El títol *I Déu veié que tot era molt bo* correspon a la cita bíblica del Gènesi 1,31. Déu va fer tota mena d’animals i a continuació va crear l’home a imatge seva. Hi hagué un vespre i un matí i fou el sisè dia. Déu havia acabat la seva obra i va reposar el setè dia. La «bondat original» de tot el que havia creat és el missatge central del llibre, en contrast amb el reiterat missatge de «pecat original» amb el qual l’Església mostra una visió pessimista de la humanitat.

La gènesi del llibre ha estat llarga. La idea va sorgir l’any 2007 quan es van dur a terme diversos tallers sobre la narració d’experiències (*storytelling*), tractant d’animar les persones catòliques LGBT per tal que posessin per escrit les seves experiències. Després d’una llarga recopilació, la publicació es porta a bon terme després de dos anys de compilació i traducció de la versió original de 2015 en anglès.

El llibre conté els relats de 34 persones cristianes catòliques LGBT de tots els sectors de la vida a 13 països europeus diferents. Moltes són membres actives d’organitzacions cristianes LGBT que formen part del FE i són fermes defensores dels drets LGBT en l’Església i en la societat. Al llibre hi participen persones de l’ACGIL.

El llibre està dividit en sis temes: «La família» mostra la diversitat familiar dels testimonis; «És el catolicisme casa nostra?» inclou relats, tant de persones que ara no consideren l’Església catòlica com a casa seva, com també d’altres que han triat convertir-se al catolicisme; a «Una vida religiosa?» s’expliquen experiències de vida religiosa; «Un llarg viatge» descriu el recorregut cap a l’auto-acceptació; «Esdeveniments rellevants» se centra en moments especials de LGBT de l’autocomprensió del que són i la seva auto-acceptació; «Treballant per a la comprensió i l’acceptació» mostra persones LGBT que donen suport a altres persones LGBT i treballen envers la comprensió i l’acceptació dins l’Església catòlica.

El disseny en la portada del llibre mostra un vitrall sobre la lluita de Jacob amb un àngel que Marc Chagall va fer a Zuric, metàfora de com juntament amb l’hostilitat hi ha esperança i la promesa d’una reconciliació amb un mateix, amb les famílies i amb els germans i germanes de l’Església. La resistència i la lluita poden finalment conduir a la benedicció que reafirma per a les persones LGBT el que Déu ha dit sobre la seva creació: tot era molt bo.

· *European Forum of LGBT Christian Groups*, 30th Anniversary 1982-2012, Munic, 2012.
· KOTZÉ, J.&MAYER, G., VILÀ, E., *Solidaricémonos juntos. 12 testimonios de minorías sexuales de todo el mundo*, EF & IAM: Seül 2013.
· TAYLOR, Sandra & BARNES Hazel, *I DÉU veié que tot era molt bo*, European Forum of LGBT Christian Groups, Amsterdam, Exuberanza 2017. [Original en anglès: *And GOD saw it was all very good*, Amsterdam 2015].
· www.acgil.org / www.council50.org / www.eurolgbtchristians.eu / www.wcc.org

ESGLÉSIA CATÒLICA I HOMOFÒBIA

Per Rodolfo Vargas,
Teòleg

El terme “homofòbia” designa en primer lloc un temor irracional cap als homosexuals, siguin homes o dones, i pot referir-se a la por que senten els heterosexuals a descobrir o experimentar en si mateixos sentiments o tendències homosexuals, així com també el rebuig i el menyspreu interioritzats dels propis homosexuals cap a la seva condició. En segon lloc, “homofòbia” significa l’hostilitat sistemàtica cap als homosexuals, hostilitat que parteix d’una manifestació arbitrària que els assenyalava com a anormals, inferiors, perversos, és a dir, fora de la norma socialment acceptada i imperant (heterosexualitat) i, per tant, mereixedors de l’exclusió social. La primera acceptació correspon als individus i és una actitud psicològica; la segona té a veure amb les institucions i el poder (polític i religiós) i és una actitud sociològica. L’homofòbia institucional és, sens dubte, la més perniciosa, perquè contribueix a consolidar l’homofòbia psicològica i compta amb els recursos del poder per a la repressió efectiva de l’homosexualitat. L’Església i l’Estat s’han donat la mà amb aquest objecte al llarg de la història. En parlar de l’Església aquí ens referim a la catòlica romana (cosa que no vol dir que s’obviï o es desconegui l’homofòbia pròpia de les esglésies de la cristiandat oriental o de les diferents confessions protestants, ni tampoc la que es pot rastrejar i descobrir-se en les altres religions de llibre o en els règims d’ateisme militant). Per això mateix, l’àmbit històric en què ens movem és el de la civilització d’Occident, decisivament marcada per l’influx de l’Església (per bé i per mal).

La religió catòlica es basa en la revelació (la manifestació de Déu a l’ésser humà, que es dona històricament com economia de salvació i no com a resultat d’especulacions abstractes). Té dues fonts: la Sagrada Escriptura i la Tradició, constituint ambdues un mateix i únic “dipòsit de la fe” (en el sentit que la revelació no és un patrimoni propi de l’Església del qual aquesta pugui disposar lliurement). La Sagrada Escriptura està continguda a la Bíblia i consta de l’Antic Testament (la revelació de Déu al seu poble elegit, Israel, continguda en la Llei, els Profetes i els Escrits) i del Nou Testament (la revelació de Déu en el seu enviat o diví llegat, Jesucrist, objecte de l’Evangeli, i a través dels actes i epístoles dels Apòstols i l’Apocalipsi joànic). La Tradició consisteix en les

ensenyances orals dels Apòstols com a testimonis autoritzats de la predicació de Jesucrist. El magisteri de l’Església (la seva capacitat d’ensenyar) actualitza la revelació per a tots els pobles i en tots els temps i ho fa sortint del dipòsit de la fe i proposant les veritats que han de ser cregudes pels fidels a través de diferents modalitats de major o menor categoria: l’autoritat de papes i concilis, el testimoni dels Sants Pares (testimonis rellevants de la predicació apostòlica), les ensenyances dels escriptors eclesiàstics i els doctors de l’Església, l’activitat constant o praxi de la Cúria Romana, la labor dels teòlegs, la raó natural, el consens unànim dels filòsofs i l’esdevenir històric (particularment el desenvolupament de la litúrgia a través del temps). Quan la doctrina de l’Església obliga greument i sota pecat, està davant el magisteri extraordinari; quan obliga simplement, està davant el magisteri ordinari; en matèria opinable hi ha llibertat.

Tenint tot això anterior en compte, quin ha estat i és l’ensenyament oficial de l’Església sobre l’homosexualitat? Pel que fa a les fonts de la Revelació, cal tenir en compte: a) a l’Antic Testament, la història de la destrucció de Sodoma (interpretada com un càstig a les presumptes pràctiques homosexuals dels seus habitants) i les prohibicions legals i rituals (abominacions) dels llibres del Levític i Deuteronomi; b) en el Nou Testament, les epístoles de sant Pau i la de sant Judes. És de notar que no hi ha rastre en l’Evangeli de cap condemna o reprovació de l’homosexualitat per part de Jesucrist (l’episodi de la curació del servent del centurió suggereix el contrari). Pel que fa a la història de Sodoma, la interpretació d’un càstig per raó del pecat d’homosexualitat sembla arbitrària, sobretot si es compara amb llocs paral·lels de l’Antic Testament i de l’Evangeli, que més aviat ho atribueixen a la violació del sagrat deure de hospitalitat. Quant a les prohibicions del Levític i del Deuteronomi, hom es troba davant de les prescripcions per salvaguardar al poble escollit d’Israel de contagiar-se de la idolatria pagana (en la qual els ritus de fertilitat implicaven prostitució no només femenina sinó masculina) en conquerir la terra dels cananeus (la terra promesa) i assegurar el seu creixement demogràfic (única garantia llavors de la seva pervivència nacional). Les ensenyances paulines, molt influenciades per les prohibicions veterotestamentàries (recordem que Pau era fariseu) i la filosofia estoica (reacció al llibertinatge de la societat romana sota la dinastia julio-clàudia), estan condicionades per la idea de la imminència de la Parusia o segona vinguda de Crist a la Terra (que obligava a preparar-s’hi per l’abandonament de la cura del món), que també val per al cas de sant Judes. El cert és que en la Sagrada Escriptura no es pretén exposar una moral sexual sistemàtica: totes les seves prescripcions i condemnes estan circumstanciades. Quant a la Tradició, els seus intèrprets més privilegiats són els Sants Pares, la doctrina dels quals conformen el que es diu Patrística i que es distingeix per les notes d’antiguitat, ortodòxia i santedat. En aquells temes en què coincideixen unànimement, creen autoritat. Els escriptors eclesiàstics tenen antiguitat, però no tenen l’ortodòxia o la santedat declarada.

l'Excapellà Krzysztof Charamsa durant la presentació del seu llibre "La primera pedra". Fotografia: Abel Lacruz

Els doctors de l'Església tenen ortodòxia i santedat, però poden pertànyer a qualsevol època i han de ser designats per l'autoritat de l'Església: la seva doctrina també gaudeix d'autoritat. En la història destaquen quatre autors de la Tradició que han tractat sobre l'homosexualitat: dos pares i dos doctors. Els primers (que van viure entre la segona meitat del segle IV i les primeres dècades del V) són sant Agustín, bisbe d'Hipona, i sant Joan Crisòstom, patriarca de Constantinoble. Ambdós insisteixen en el caràcter “contra natura” de les relacions homosexuals masculines per no estar ordenades a la procreació dins del matrimoni i es basen no tant en la doctrina paulina com en la interpretació en sentit sexual del relat de Sodoma. Agustí —que havia tingut un passat maniqueu— es trobava imbuït, a més, del dualisme platònic i misogínia. Aquesta visió patristica va influir en la legislació civil de l'Imperi, especialment els codis de Teodosi i de Justinià, que van ser els primers a proscriure les pràctiques sodomítiques sota pena de mort a la foguera per protegir l'Estat contra tota catàstrofe com la que es va abatre contra Sodoma per càstig diví.

Els doctors de l'Església són Sant Pere Damià, cardenal-bisbe d'Ostia (que va viure al segle XI, en plena època de la reforma gregoriana) i el dominic sant Tomàs d'Aquino, el gran mestre de l'Escolàstica (que va viure en el segle XIII). Al primer es deu el conegut *Liber Gomorrhianus*,

un escrit pamfletari contra els sodomites, la virulència del qual va desagradar fins i tot a Lleó IX, el papa a qui estava especialment dedicat. El segon, esperit més refinat (a qui Occident deu la recuperació d'Aristòtil), va formular el seu judici contra la sodomia (equiparada a la masturbació i al bestialisme) a partir del principi estoic que tota recerca del plaer sexual fora del fi propi dels actes sexuals (o sigui la procreació) va contra la naturalesa (*physis*) i contra la dreta raó. Tant els autors patristics com els medievals (a excepció de l'Aquinate) van influir decisivament en els penitencials, la legislació eclesiàstica i la tradició cristiana, que castigaven amb singular severitat els actes homosexuals entre homes, no així entre les dones, a causa de la seva ignorància sobre la fisiologia humana, considerant que la procreació era un acte en el qual el semen del baró exercia el paper fonamental, limitant-se la femella a ser el seu receptacle (és a dir, a un paper purament passiu).

El magisteri oficial eclesiàstic, excepte ocasions esporàdiques (a partir del Concili d'Elvira en el segle IV) no es va ocupar particularment de la qüestió homosexual: en tot cas ho feia en connexió amb altres pecats de la carn. No es pot dir que, a nivell doctrinal, els homosexuals fossin objecte d'una condemna i persecució constants i especials. De fet, el pecat de sodomia designava qualsevol activitat sexual que no estava ordenada per la seva pròpia naturalesa a la procreació: coit

bucal (*fellatio*), coit anal (*pædicatio*), coit intercrural, *coitus interruptus* (l'autèntic onanisme), masturbació ... i això sense importar si el company sexual era del mateix sexe o no. Un marit que practiqués el coit in *vase indebito* (com es deia) amb la seva dona podria ser considerat un sodomita. Fins i tot el comerç carnal amb animals irracionals (el bestialisme o zoofília) era una espècie de sodomia. És a dir, la importància donada als homosexuals per l'ensenyament de l'Església era més escassa, cosa que no deixa de banda el fet que hagi subministrat la justificació ideològica de la seva persecució per part de l'Estat, cosa que la fa participar de la responsabilitat de la llarga —i tràgica— història d'homofòbia en la societat civil d'Occident (especialment pel que es refereix a la repressió per la Inquisició).

La pràctica de l'Església sobre l'homosexualitat es va anar circumscriuint cada vegada més (sobretot després del procés de secularització iniciat amb l'il·luminisme) a l'àmbit de la consciència com a competència de confessors i directors espirituals. En els manuals que els eren destinats, fins i tot, els assumptes contra *sextum* no es traduïen del llatí en les edicions en llengües vernacles. La moral catòlica sexual va quedar expressada en els documents del magisteri papal sobre el matrimoni cristià i la família (Lleó XIII, Pius XI i Pius XII), però ja no es va ocupar directament de l'homosexualitat. Va semblar que amb els nous temps esperonats pel Concili Vaticà II, es propiciaria una obertura pastoral en les qüestions sexuals, però precisament daten del període postconciliar les més enèrgiques i renovades condemnes dels pecats sexuals i, entre ells, de l'homosexualitat: declaració *Persona humana* sobre certes qüestions d'ètica sexual (1975) i carta *Homosexualitatis problema* sobre l'atenció pastoral a les persones homosexuals (1987) de la Sagrada Congregació per a la doctrina de la Fe, l'ensenyament del Catecisme de l'Església Catòlica sobre l'homosexualitat (2002) i la instrucció de la Congregació per a l'Educació Catòlica sobre l'admissió de persones homosexuals als ordes sagrats (2005). A més, el 2008, la Santa Seu (com diversos estats islàmics) es va oposar a la seu de les Nacions Unides a la despenalització universal de l'homosexualitat proposada per França. Quines noves raons hi ha al darrere d'aquesta actitud? Cap, sinó els mateixos prejudicis del passat (que, tanmateix, l'avenç de les ciències ha desbaratat): una noció superada de la fisiologia de la concepció, una idea estàtica i immobiliària de naturalesa i una inveterada i dominant misogínia.

Molts s'auguraven que el pontificat del papa Francesc significaria una solució de continuïtat amb l'homofòbia a l'Església. Algunes frases i actituds seves (sempre en ocasions informals) van donar lloc a l'esperança en aquest sentit (és famós el “Qui sóc jo per jutjar-los?”). Fins i tot més recentment, amb motiu del darrer sínode dels bisbes sobre la família, alguns partidaris de la línia aperturista pronosticaven una revolució en la temàtica del matrimoni gai (que no es va verificar). Però el cas sonat de Mons. Krzysztof Charamsa, el número tres de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, que el 2015 va sortir de l'armari i va presentar públicament

la seva parella masculina, reprovat i separat immediatament de les seves funcions pel Vaticà, va ser un sonor mentiu al suposat gir de timó del papa Bergoglio. A la Cúria Romana —com va escriure el traspassat Mons. Luigi Marinelli en una polèmica obra de denúncia— l'homosexualitat es segueix usant de dues maneres: per promocionar carreres i per arruïnar-les (depenent de qui mana en un dicasteri). Francesc ja pot fer acollir pel seu prefecte del cerimonial (Mons. Georg Gänswein, secretari, a més, del papa emèrit Benet XVI) i rebre oficialment en audiència el ministre gai de Luxemburg i el seu cònjuge (amb qui està casat civilment) al Palau Apostòlic, fet certament sense precedents succeït aquest any: mentre no hi hagi un canvi clar i diferent en el magisteri oficial de l'Església, aquesta seguirà sent acusada —no pas sense raó— de ser una institució homòfoba.

Un cert senyal d'optimisme, però, sembla endevinar-se a nivell pastoral: fa poc ha vist la llum un petit volum amb el títol anglès de *Building a Bridge* del sacerdot jesuïta James Martín, consultor del Secretariat Vaticà per a la Comunicació, on propicia l'entesa i una relació de mutu “respecte, compassió i sensibilitat” entre l'Església Catòlica i la comunitat LGTB. El més notable és que el llibre —que advoca per l'abandonament de prejudicis i animositats— ha merescut els elogis dels cardenals Kevin Farrell, prefecte del Consell Pontifici per als Laics, la Família i la Vida, i Joseph Tobin, arquebisbe de Newark, així com d'altres prelats i gent d'Església, compromesos sincerament en l'apostolat en favor de les persones homosexuals. El llibre constitueix una agradable novetat en el camí cap a la comprensió oberta pels històrics textos pioners del P. John J. McNeill (*The church and the Homosexual*, 1976) i de la Catholic Theological Society in America (*Human Sexuality. New Directions in American Catholic Thoughts*, 1977) i continuat més tard per James Alison (*Faith Beyond Resentment. Fragments Catholic and Gay*, 2001).

Una Mostra **FIRE!!** 2017 amb gran èxit de públic i contra l'obscurantisme

La 22a edició de la Mostra FIRE!! va tenir lloc del 8 al 18 de juny de 2017 a l'Institut Francès de Barcelona i va veure passar-hi més de 8.000 persones assistents. L'edició del 2017 va estar molt marcada pel seu potent lema "**Lluitar és la resposta**". És a dir, davant del flagell obscurantista a la comunitat LGBT, martiritzada durant segles, i encara avui, en una impressionant quantitat de països, no hi ha cap altra possibilitat que lluitar: per canviar la mirada social i les lleis, i per sobreviure a la foguera o la forca.

L'objectiu del **certamen més antic de cinema LGBT de l'estat espanyol** va ser, un any més, presentar el millor cinema d'autor de temàtica LGBT (llargmetratges, documentals, curtmetratges), amb una clara visió educativa i per al conjunt de la societat. La quantitat de pel·lícules programades va pujar enguany a 49, 10 més respecte a l'edició de 2015. A més, el certamen ha celebrat aquest any els 10 anys del seu nom com a Mostra FIRE!!

Aquesta edició va **consolidar diferents activitats engegades alguns anys enrere**, com la festa de presentació de la mostra al mes de maig al Museu d'Història de Catalunya; la projecció, conjuntament amb Casa Àsia i al Cinema Girona, d'un cicle de pel·lícules asiàtiques en el marc del cicle *A l'Est de l'Edèn* o la celebració del TransArtCabaret conjuntament amb el col·lectiu Cultura Trans. Paral·lelament, també es van organitzar diferents activitats cinematogràfiques i educatives a la Casa del Cine; les activitats "FIRE!! al Raval", amb projeccions a la Sala Hiroshima i a la Plaça Salvador Seguí, davant de la Filmoteca de Catalunya; les projeccions "FIRE!! en gira", a Terrassa i, per primer cop enguany, també a Santa Coloma de Gramenet. També es van oferir diverses seccions de la mostra com "FIRE!! EN CURT", dedicada a la projecció de curtmetratges o les seccions "FIRE!! en escena" i "Més FIRE!!", per federar les activitats paral·leles no pròpiament cinematogràfiques. A banda de ser-ne la seu, l'Institut

Foto: Txell Rosell

Francès va acollir dues exposicions de fotografies tocant directament temàtiques LGBT.

Però cal subratllar també algunes **novetats importants** d'aquesta edició, com és la programació del TransArtCabaret per primer cop al mateix Institut Francès, amb un èxit sense precedents de públic (la sala es va omplir totalment). Aquesta novetat resol el problema de la itinerància dels espais d'aquesta activitat, i significa un avanç significatiu cap a la fidelització del públic transsexual al propi festival en general. Vam ser presents també per primer cop a Santa Coloma de Gramenet; vam engegar una col·laboració amb Soho House, on vam organitzar el dinar de premsa i una projecció de cinema amb el director Juanma Carrillo, i vam impartir una master class sobre gestió de festivals a la Casa del Cine. En aquesta edició **s'han iniciat importants col·laboracions**, com l'establerta amb la productora Locamente, organitzadora de la festa

"L'objectiu del certamen més antic de cinema LGBT de l'estat espanyol va ser, un any més, presentar el millor cinema d'autor de temàtica LGBT amb una clara visió educativa i per al conjunt de la societat."

Spot de la Mostra FIRE!! 2017 dirigit per Juanma Carrillo

Ultrapop, per a les festes d'inauguració i cloenda del festival. També vam col·laborar per primer cop amb el Goethe Institut, que va permetre la presència al festival de dos directors importants, i amb el Pride Barcelona i les Panteres Grogues, per a intercanvis de promoció en xarxes.

La Mostra FIRE!! va ser, un any més, el **lloc de trobada de diferents professionals**, convidats directament o presents a l'esdeveniment. L'Institut Francès va facilitar la presència de Jérôme Bonnel, director de la pel·lícula *À trois on y va*; Frédéric Noy, fotògraf, autor de l'exposició *Ekifire: els mig morts*, o Juanma Carrillo, director, autor del vídeo *Afraid of Nothing* i del tràiler del FIRE!! 2017. El Goethe Institut va impulsar la presència al festival de Chris Miera, director de la pel·lícula inaugural *Paths*, i Jakob M. Erwa, director de la pel·lícula *Center of My World*. També van ser presents a la Mostra Sofia Aquino, productora de la pel·lícula *Amores urbanos*; Xavier Puerto, de El Sur Films, productora de la pel·lícula *Don't Look at Me That Way* o Xavier Lezcano i Josep Maria Machado, directors de l'Americana Film Festival, per presentar la pel·lícula *Pushing Dead*.

La Mostra FIRE!! ha fet un salt qualitatiu important al llarg dels últims 10 anys pel que fa a la qualitat de la programació, gràcies al desenvolupament i la consolidació dels contactes internacionals, la confiança cada cop més clara dels distribuïdors, la fama i la credibilitat que la Mostra té a l'exterior. A més, els organitzadors han fet un esforç continu en comunicació i promoció a través de les xarxes socials,

“La Mostra FIRE!! ha fet un salt qualitatiu important gràcies a la consolidació dels contactes internacionals, la confiança dels distribuïdors i la credibilitat que la Mostra té a l'exterior.”

mitjançant la creació d'eines audiovisuals de qualitat per promocionar la Mostra i fent un treball constant i efectiu en canals com Facebook i Twitter, a més de la dinamització constant de la pàgina web. La creació d'espots, encarregats a artistes avantguardistes (Juanma Carrillo, Tom de Pékin, Anders Bigum...), que han circulat massivament en les xarxes socials, ha estat una de les claus de l'èxit d'aquesta comunicació viral.

El conjunt de les activitats de la Mostra ha funcionat millor que mai. Així, l'esforç de cara al proper any cal concentrar-lo amb vigor cap a una millora del finançament, amb la professionalització dels recursos propis i aliens, per consolidar l'estructura i els continguts de la Mostra, que pensem que ha trobat i consolidat el seu espai natural dins de l'oferta cultural de Barcelona.

Per Jordi Nicolás

Un esbojarrat FESTIGAILESBIÀ Festival

Encara amb el regust del 25è aniversari del Festigailesbià de l'any passat, el 4 de novembre a les sis de la tarda vam celebrar la vint-i-sisena edició del festival d'enguany, que com sempre ens ho va fer passar d'allò més i més bé. La presentadora va ser Dorothy Lamarc, molt simpàtica i divertida, i l'acte va tenir lloc al teatre de l'Institut Francès de Barcelona, la directora del qual, Pascale de Schuyter, ens va adreçar unes paraules. El show va començar amb l'actuació espectacular del director artístic del festival, Dani Claramunt, que va interpretar “Willkommen” i “el Satir del Guinardó”, acompanyat del pianista. També amb el piano i en francès va cantar el gran Victor Guerrero, que va fer un discurs molt emotiu en recordar la repressió franquista contra l'homosexualitat. I després, com és habitual, va arribar l'hora de l'esperat concurs amb les tres actuacions de la primera part. Tot seguit van tenir lloc, fora de concurs, les actuacions de Vanessa i els seus companys del “Passion show Restaurant”, i de la il·lustre convidada Brigitta Lamoure, molt enginyosa –com ens té acostumats– i acompanyada del pianista amb qui va cantar “Maniquí Parisien”. La segona part la va obrir Dorothy Lamarc amb el tema “És cert”, adaptat a la seva persona. Seguidament es va produir el moment més emotiu de la tarda, quan es va fer un sentit homenatge a la històrica organitzadora del Festigai, l'Araceli Moreno, que enguany és «mig jubila», però continuarà en un segon pla, després de 20 anys al capdavant. El concurs es va reanudar amb tres participants més, i seguidament vam poder gaudir del “remix”, la part més divertida i un xic surrealista, en la què es mostren 20 segons de cada actuació. Mentre esperàvem les votacions i el recompte vam gaudir de l'actuació en directe dels transformistes i cantants Xevi i Ulisses, que van interpretar en directe quatre cançons amb la força i l'elegància que els caracteritza. El seu vestuari tampoc no va decebre. Aquest duo va donar pas al repartiment de premis. Amb gran efusió van guanyar Las Helenizadas

Festigailesbià

amb el tema “Cosas del amor”, una interpretació còmica d'un duo de dos participants veterans que fins ara mai no havien guanyat. El segon premi va ser per Barbie i Chaser, també un duo, amb una performance de quatre trossos de cançons, ben barrejades, amb el comú denominador del llop/lloba amb “Les nenes bones van al cel i les entremaliades vénen al Festigai”. El tercer premi el va guanyar una solista amb el nom artístic de Shirley Básica, que va interpretar en playback “Get the party started”. És destacable el bon ambient que van aportar concursants, convidats, jurat, públic... i molt d'agrair els bons moments que ens va donar la bona entesa entre la Dorothy i la Brigitta. Amb la repetició del número guanyador de Las Helenizadas i la tradicional salutació final a ritme de “Show business like no business”, amb una lletra ad hoc, cantat pel Dani Claramunt, va acabar el Festigailesbià número 26 i... Ja s'està pensant en el 27è!

Las Helenizadas amb "Cosas del amor" van ser l'actuació guanyadora. Foto: Carles de la Cruz

La presentadora Dorothy Lamarc i la televisiva Brigitta Lamoure van divertir el públic. Foto: Carles de la Cruz

Viatgers LGTBI Polònia

D'un total de 49 països, Polònia se situa al número 37 del rànquing Rainbow Europe publicat enguany per la branca europea de l'ILGA (Associació Internacional de Lesbianes, Gais, Bisexuals, Transsexuals i Intersexuals). Aquesta classificació avalua la situació del col·lectiu LGTBI a cada país del continent en una escala del 0 (greu violació dels drets humans i discriminació) al 100% (respecte dels drets humans, igualtat total). L'Estat polonès rep una puntuació de 18,23%. El matrimoni igualitari està prohibit constitucionalment, no existeixen les parelles de fet i no hi ha lleis que protegeixin la ciutadania LGTBI. La legislació sobre l'homosexualitat del país és de les més restrictives de la Unió Europea, i les perspectives de futur són negatives amb l'actual govern d'ultradreta encapçalat per Jaroslaw Kaczynski, del Partit Llei i Justícia (PiS), i la forta influència de l'Església catòlica. Afortunadament, una part de la societat civil s'està començant a mobilitzar sota l'empara d'organitzacions com Kampania Przeciw Homofobii o Lambda Warszawa, creant campanyes per lluitar contra la desigualtat tot i els atacs que reben des de diferents estaments. És per aquest motiu que ILGA-Europe ha decidit celebrar la seva conferència anual a Varsòvia aquest 2017, amb l'assistència de més de 500 activistes LGTBI de tot el continent.

Al carrer, però, és on es viu la realitat i aquest difícil panorama, posant moltes traves a la llibertat, seguretat i visibilitat del col·lectiu al país, especialment a les zones rurals. Els Prides són menors, en algunes ocasions han estat prohibits i solen anar acompanyats d'agressions homòfobes. Molta gent troba un espai d'obertura en certs establiments de l'escena cultural, social i d'oci nocturn oberts en els darrers anys. El Miedzy Nami Cafe, la galeria d'art i llibreria MiTo o el club Plan B són alguns exemples a la capital, Varsòvia. A Cracòvia, segona ciutat del país que destaca per ser més oberta i moderna, amb referents com el Café Lindo o les discoteques

Cocon i Pozytywka, la majoria situats a l'antic barri jueu. Parlem amb algunes persones que ens deixen el testimoni de com és el seu dia a dia com a ciutadans LGTBI polonesos.

Pawel

En Pawel té 26 anys, treballa a una òptica i ve d'un poble del sud de Polònia des d'on es va traslladar a Cracòvia fa dos anys. Creu que la situació no està tan malament. En tot cas, insisteix en què els problemes que hi ha en la seva majoria són culpa del govern d'extrema dreta que té el poder actualment. La seva política fa que els drets LGTBI no només no avancin, sinó que retrocedeixin. "Anys enrere amb governs liberals, fins i tot es va proposar realitzar un referèndum per aprovar el matrimoni igualitari, però ara tot això està molt lluny i les perspectives de futur són negres", comenta. A nivell social, en canvi, argumenta que no té problemes. Els seus amics coneixen i accepten la seva condició, els seus familiars també però a casa no es parla del tema. En l'àmbit laboral, però, reconeix que és més difícil, va trigar un any en poder sortir de l'armari a la seva feina en el sector serveis, en altres ni ho contempla per por a una reacció adversa. Ha viscut un parell de situacions d'homofòbia, però res greu en el seu cas. També creu que Cracòvia és una ciutat més moderna i oberta dins del context polonès, i té molt clar que si s'hagués quedat al seu poble i no hagués anat a viure a Cracòvia, la seva vida seria més difícil.

Sylvester

El Sylvester té 38 anys i ha viscut sempre a Varsòvia. Fa 10 anys que sap que és gai però seguia tenint nòvies i mai s'havia atrevit a experimentar amb la seva sexualitat. Fa un any va decidir que ja n'hi havia prou i va començar a conèixer nois. Del seu entorn només ho saben els amics més propers. A la

seva mare no s'ha atrevit a dir-li-ho directament, però quan va deixar la seva última nòvia li va dir que no estava segur si li agraden les noies o els nois. "Mai m'ha passat res. Al carrer, però, evito qualsevol tipus d'apropament físic, només m'atreveixo a fer un petó a un noi si no hi ha ningú que ens pugui veure", afirma responent a si ha patit homofòbia. De totes formes, és optimista i creu que en uns anys estarà acceptat socialment i es guanyaran drets com el matrimoni igualitari.

Jordi

El Jordi té 50 anys, és consultor de comunicació i viu a Barcelona, però viatja a Polònia dos cops al mes perquè el seu xicot és varsovià. "Em recorda la situació d'aquí de finals dels 70 i 80.

L'homosexualitat no està penalitzada però no hi ha cap llei que et protegeixi. Res de llei de parelles de fet i encara menys de matrimoni, adopcions, llei contra la LGTBfòbia... res de res". Aquesta és la visió del Jordi sobre la situació del col·lectiu al país, establint una comparació amb la realitat d'aquí. Destaca la dificultat de progressar amb l'actual govern ultraconservador polonès i la gran influència que hi té l'Església. A l'escola s'ensenya religió i el que s'ensenya sobre l'homosexualitat li recorda als "temps de Franco". Explica que la gent oculta la seva orientació més enllà del seu entorn, a la feina no se sap. Ha vist molt poques parelles homosexuals fent mostres d'afecte en públic, com a molt dones o joves agafats de la mà i com a gest reivindicatiu. "He vist com insultaven a unes noies per anar de bracet i ningú fer-hi res. Hi ha impunitat i la policia no s'hi fica, no tenen gaires drets garantits. Si la teva parella està hospitalitzada, no tens dret a acompanyar-la ni a que els metges t'informin de la seva salut", lamenta. Un dels pocs espais de comoditat que ha trobat és la festa d'ambient a la ciutat: "A Varsòvia hi ha vida nocturna LGTB que és un miratge de llibertat. Els joves de menys de 40 són oberts i respectuosos, per tant crec que un canvi de govern i el pas de generacions pot millorar la situació al país".

* Aquesta revista ha intentat posar-se en contacte amb més persones i organitzacions que representin a la totalitat del col·lectiu LGTBI de Polònia per presentar un contingut més divers i representatiu, però no ha obtingut resposta per part d'alguns dels sectors.

Cracòvia, Polònia. Foto: Pablo González

L'univers **WARHOL** envaeix Barcelona

Consumisme, el triomf de la classe mitjana, l'obsessió per la fama... Pocs artistes com Andy Warhol han retratat el segle XX d'una manera tan acurada. Aquest món tan personal i alhora tan accessible ha impregnat la capital catalana durant l'últim trimestre de l'any 2017 gràcies a l'exposició que ha organitzat el CaixaForum sobre el geni nord-americà. Controvertit, icona, superficial... Un personatge que no ha deixat mai indiferent però del qual no es pot negar la seva influència i la seva empremta als drets LGBT.

Artista homosexual?

Sorgit de "The Factory", centre contracultural de la Nova York dels anys 60 on es reunien noms com Bob Dylan, Truman Capote o Salvador Dalí, la figura d'Andy Warhol (aleshores un publicista per a una empresa de sabates) ha anat creixent amb el pas dels anys. Avui la seva identitat ressona com una de les més importants del segle XX. A diferència d'altres artistes contemporanis, mai no va amagar la seva homosexualitat, un fet que en un moment en què tot just es comencen a donar els primers passos en favor dels drets de la comunitat LGBT, ajuda notablement a la causa. Més enllà de les seves paraules, el seu art és sempre inclusiu. És la base de les seves obres: integrar tothom, raó per la qual connecta tan bé amb capes de la societat que fins llavors s'havien considerat "exclosos". La idea d'aglutinar alta i baixa cultura, esborrar les línies del gènere i la ràpida accessibilitat de la seva obra, han acabat de relacionar l'artista amb el moviment pels drets socials.

Cal tenir en compte, a més, que la seva influència no només va quedar-se aquí. Gràcies a la seva hàbil relació amb els mitjans de comunicació i al seu carisma, l'artista pop va actuar com a enllaç entre artistes i intel·lectuals, als quals va traslladar la seva visió d'un món més obert, sense etiquetes, i on el més important era ser un mateix.

Una cita imprescindible

Tots aquests temes s'expressen a la important col·lecció que el CaixaForum de Barcelona ha reunit en un espai itinerant que compta amb les famoses imatges de la Marilyn Monroe

sobreexposada en colors llampants, la tirada dels quadres sobre la sopa Campbell, els dissenys de revistes, cartells i objectes quotidians... Una completa reunió de l'univers Warhol necessària per entendre una època de canvis que han definit el que som ara. En aquest sentit, va treballar fixant-se en la cadena de muntatge de les fàbriques, venerant la idea de la fama, reinventant el retrat des del punt de vista de la mort i celebrant l'existència del concepte de marca.

Especial menció a la sala on s'emeten els seus "Screen Tests", petits vídeos de tres o quatre minuts on grava coneguts rostres de l'època, com Salvador Dalí o Bob Dylan. També han destacat obres menors de l'artista però de reconeguda importància com la dirigida al líder xinès Mao Tse-tung o a Jackie Kennedy.

Es pot dir, per tant, que fins al 31 de desembre, el CaixaForum ha deixat al descobert algunes de les obres més impactants del segle passat, homenatjant la figura d'un visionari que, agraït més o menys, ha marcat una època.

Andy Warhol, Marilyn Monroe, 1967. (Cortesia MOMA)

Connor i Oliver són la parella gai de ficció més comentada a les xarxes socials dels darrers temps. Si la sèrie de televisió *How to get away with murder* (ABC) ha estat un èxit, no és només per la presència de la seva protagonista principal, l'aclamada Viola Davis («Criades i senyores»), sinó també per l'interès que la relació de dos dels seus personatges, Connor i Oliver, ha despertat. De fet, a les xarxes han estat etiquetats com a #coliver, i a Youtube podem veure vídeos resum amb les escenes de la parella. Jack Falahee interpreta l'atractiu estudiant de dret Connor Walsh, i Conrad Ricamora interpreta el sexy nerd i hacker informàtic Oliver Hampton. A l'inici de la primera temporada, en Connor fingeix voler lligar-se l'Oliver perquè l'ajudi a hackejar unes dades, però la cosa es complica i s'acaben enganxant (emocional i sexualment) molt més del què es pensaven. Al llarg de les tres primeres temporades i els primers capítols de la quarta, que tot just comença, la parella #coliver passa per diferents moments, com ara afrontar la seropositivitat d'un d'ells o la infidelitat. Les seves anades i vingudes són tot un èxit. I és que el públic LGTBI continua buscant en el cinema i la televisió referents amb els què poder-se sentir identificat. Queda clar que, entre la multitud de productes audiovisuals no hi ha tanta presència LGTBI com caldria, i aquesta parella ha aportat el toc de morbositat i romanticisme que feia temps que estàvem buscant.

L'ITALOQUEER:

La música italiana *del segle XX* i la comunitat LGBTQ+

Itàlia és molt més que pasta, romans i moda. El seu llegat en el món de la cultura és indescriptible i, si ens fixem en la cultura LGBTQ+, podem trobar-hi autèntiques joies, a vegades, amagades. Més enllà de les grans icones, com poden ser Mina o Passolini, són molts els artistes que han reflectit la realitat que ha viscut i viu el col·lectiu en un país on les tradicions, la família i el pes de l'església catòlica són força presents.

En aquest article fem un breu repàs de la història de la música pop italiana per mostrar l'empremta LGBTQ+ (i prometo no parlar de Rafaella Carrà!). Per trobar els pioners de l'*Italoqueer* cal remuntar-se més de mig segle. El 1957, el cantant Ghigo dedica el seu tema twist 'Coccinella' a la cèlebre transsexual Coccinelle, que triomfava en aquella època sobre els escenaris francesos, després d'assistir a un dels seus espectacles a París. Tres anys més tard apareix al mercat el single 'Il nostro grande concerto', una balada que interpretarà Umberto Bindi i que estarà durant 10 setmanes com a número 1. Bindi, obertament homosexual, tracta la pèrdua d'una parella i la cançó esdevindrà amb temps tot un himne per a la comunitat LGBTQ+.

Portada del single 'uno strano ragazzo'

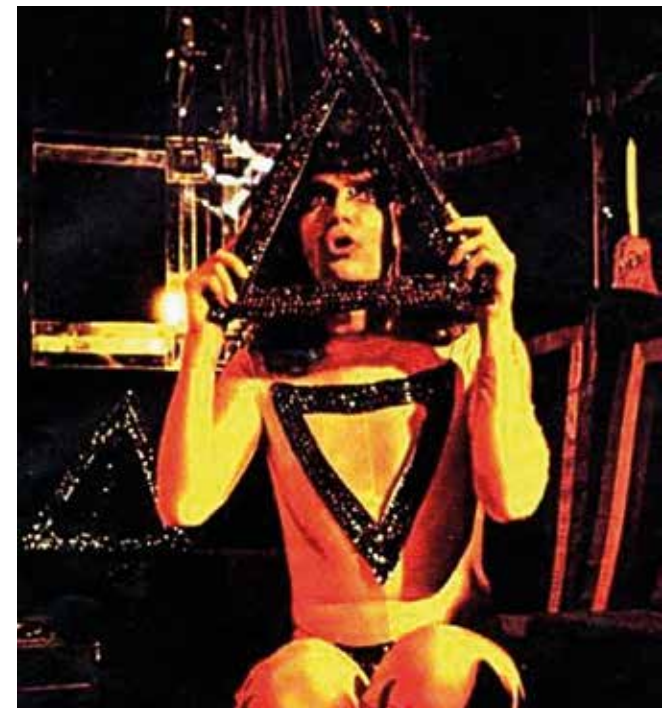
El text de Bindi no és explícit, a diferència del tema que l'any 1963 publica Gian Pieretti sota el nom de 'Uno stranno ragazzo' ('Un noi estrany'), on trobem frases com *'ha il viso che sembra di velluto, pare quasi che si sia truccato. Non c'è che dire, è un ragazzo delicato, e se gli parli di qualche ragazza risponde sempre: Non fa per me'* (té el rostre que sembla de vellut, sembla quasi que s'hagi maquillat. No hi ha res a afegir, és un noi delicat, i si se li parla d'alguna noia sempre respon: això no fa per a mi). Durant aquests anys apareixeran altres composicions en la mateixa línia, cançons en les quals es parla de l'homosexualitat amb una certa condescendència pel patiment i la marginació que viuen els protagonistes. La llista d'exemples és llarga, però podríem destacar temes com 'Piere' del grup Pooh, dedicada a un amic d'escola, o 'John' on Juri Camisasca narra la història d'un amic seu que treballa com a peó d'obra i per la nit es transvesteix per exercir la prostitució. John acabarà assassinat en mans d'un client. Són els primers 70 i aquests textos deixen paleses les dificultats amb les què es troba la comunitat homosexual i trans en un país on, sota la doble moral, encara estava tot per fer.

“Durant els anys 60 i els primers 70 apareixen cançons en les quals es parla de l'homosexualitat amb certa condescendència pel patiment dels protagonistes”

Els drames són una constatació en la música i les icones pop LGBTQ+. Ens encanta el culebrot, ho hem de reconèixer! Però sembla que a finals dels 70, la temàtica LGBTQ+ viu una onada desenfadada, acompanyada pels nous ritmes. En aquesta etapa comencem a trobar cançons més festives, com 'Il triangolo' de Renato Zero, on el protagonista es queda sorprès quan es veu en una cita a tres amb un altre noi, o 'Pensiero Stupendo' una balada sensual, cantada per Patty Bravo, i que narra un trio amb la seva parella i una altra dona.

L'explosió dels 80 ens porta textos i artistes molt més transgressors, com Donatella Rettore, qui al "Konkiglia" declara que *'voglio solo amici frociun esercito di audaci, non ci tradiremo mai!'* (Vull només amics marietes, un exèrcit de provocadors, mai no ens

“L'explosió dels 80 ens porta textos i artistes molt més desenfadats”

Zero a la seva època triangular

traïrem!). La gran icona lèsbica d'aquell moment, Giunty Russo, amb la seva imatge andrògina, titularà un tema pop-electrònic 'Babilonia', com la coneguda revista LGBTQ+ italiana, una cançó que comença dient *'Nuovi amici, nuovi amore, sesso e cocaine'* (nous amics, nous amors, sexe i cocaïna) i que continua amb *'uomini in pelle donne in doppiopetto vanno a braccetto alla corte dei miracoli'* (homes vestits de pell i dones amb jaquetes creuades van de la mà a la cort dels miracles). Una de les grans dives de la cançó melòdica italiana esperaria fins als 90 per tractar el tema de l'homosexualitat. Mia Martini dedicaria una balada amb la seva veu esquinçada als 'Uomini farfalla' (homes papallona). Tot i les dificultats del context, la realitat s'anava imposant i cada cop eren més els artistes que apostaven per abordar la temàtica, ja sigui amb el seu text o amb la seva imatge, com la roquera Gianna Nannini, que amb el pas de la dècada va anar endurant la seva imatge. Als 2000, amb la sortida pública de l'armari de l'ídol de jovenetes Tiziano Ferro, es viu un creixement pel que fa a la visualització del col·lectiu LGBTQ+. D'aquesta època són cançons com 'E Raffaella è mia', on el propi Ferro ret homenatge a la icona per antonomàsia (la Carrà!), o 'Ti sposerò', un cançó de Lorenzo Jovanotti que esdevindrà un himne en la lluita pel matrimoni igualitari i que algunes organitzacions LGBTQ+ utilitzaran com a banda sonora per a les seves campanyes. Com apuntava al principi d'aquest recorregut, la llista és immensa, així que per motius d'espai en aquest article no hi són tots els que han fet la història pop queer

“Als 2000, amb la sortida pública de l'armari de l'ídol de jovenetes Tiziano Ferro, es viu un creixement pel que respecta a la visualització del col·lectiu”

Giunty Russo i el seu característic look

de la música italiana, només una petita representació.

Fins aquí el repàs a la història LGBTQ+ de la música italiana, una camí que continua obert i al qual en els propers anys podrem afegir-hi més cançons. Com prometia a l'inici, sembla que hem pogut fer aquest resum sense citar gairebé a la gran dona de l'escena LGBTQ+ italiana.

Portada de 'E Raffaella è mia'

GUILLE & SARA Diàlegs al Lambda I

Il·lustració:
Nicolau Suárez Olalla

Sobre Teatre LGBTI i actualitat. On el podem trobar?

(Bar del Casal Lambda. Guille assegut amb Sara, una amiga seva, porten estona parlant)

Guille: (a Sara) Obro Instagram. Aleshores introdueixo el hashtag #TeatreLGBTI. Cap resultat. Ho torno a intentar. Ara, per provar, escric #TeatroLGBTI. Potser el problema era l'idioma... 547 posts (*Guille li ensenya la pantalla del mòbil. Sara el mira amb cara estranyada*), publicacions que ha fet la gent. La majoria de fora del nostre país. No ho entenc. No tenim obres que tractin la diversitat, aquí? O

potser la gent no les comparteix o no interessen tant, potser? Sempre havia pensat que *el teatre és un reflex de la realitat* i, actualment, la nostra realitat és molt diversa... No?

Sara: No és que no trobis aquest tipus de teatre sinó que has de saber on trobar-lo. Hi ha espais on es fa un teatre més divers.

Guille: (*Estranyat*) Què vols dir?

Sara: A veure, les sales grans fan un teatre més... comercial. Tot i així, intenten encabir la diversitat i d'altres problemàtiques actuals...

Guille: Vols dir que parlen de temes actuals, als teatres?

Sara: Sí! La companyia Paramythades, al Teatre Nacional de Catalunya, va fer una lectura dramatitzada sobre refugiats, en *streaming* amb el camp de Nea Kavala, a Grècia, per a explicar què passa allà als que estem aquí. Ho van fer amb textos dels mateixos refugiats, traduïts i adaptats per Helena Tornero. La proposta va ser molt emotiva però només es va poder veure un cop. Aquest és un exemple de sala gran que ha volgut acollir una proposta diferent. És cert que també es va representar *El Público* de Lorca, entre d'altres espectacles. El problema és que no sempre trobem aquestes propostes. El Teatre Lliure també aborda aquests temes, però solen ser les sales més alternatives on hi trobem més exemples.

Guille: De quines sales em parles?

Sara: Sales més petites, de menys aforament però no menys qualitat. Si vas per Gràcia, per exemple, al carrer Bailèn, hi pots trobar Microteatre Barcelona. Allà es representen obres de 15 minuts, en sales de 15m2 i on hi caben 15 persones. La majoria de peces són obres còmiques i molts cops tenen la diversitat com a tema.

Guille: Ah, sí! És on vaig veure la trilogia *Salsa Golf, Pasta Golf i Bombo Golf* de Xavier Miralles, on els protagonistes són dos nois homosexuals...

Sara: (*assenint amb el cap*) Per altra banda, la Cia. fac-òf que presenta *Bellesa, bellesa. Un cabaret deformat*, a la Nau Ivanow, on ens parlen dels cànons de bellesa a través de text, música i dansa. El Teatre Eòlia és un altre teatre alternatiu on busquen parlar de les realitats actuals a partir de la visió dels alumnes que acaben els seus estudis, del musical i de propostes noves. Hauries d'haver vist *Khalid*, una obra amb només dues actrius que parlen sobre el conflicte de Síria. A la Sala Atrium també hi trobem exemples, allà ens van parlar de la imperfecció amb una trilogia, i també hi recordo *Discordants, de Retorcía*, una obra que parla sobre la normalització del VIH/Sida d'una manera molt diferent a com la imagines. O bé *Grinder el Musical* (de Serena Altair i dirigit per Davo Marin), o *Smiley* (de Guillem Clua)

que s'han representat a Barcelona, Madrid... i que el tema principal de les obres és l'homosexualitat, també. Altres sales podrien ser... La Seca, Àtic 22, El Tantarantana, Teatre Gaudí Barcelona, Sala Hiroshima, Versus Teatre, El Maldà, Teatre Akadèmia, Temporada Alta... Buf, n'hi ha tants on et mostren un teatre diferent...

Guille: I només podem trobar teatre dins dels teatres?

Sara: No sempre. Fa temps, vaig gaudir de Teatre d'Estrangis que consistia en fer teatre a espais singulars com llibreries, perruqueries, etc. **El teatre necessita un espai, un actor i un espectador per a existir, per tant, pot ser fet a qualsevol Hoc.** Mira, l'altre dia uns amics van representar el conte de *La venedora de llumins* sota un pont del parc de l'Estació del Nord. Realment, el nom de la companyia els escau: Com un llum. Ah! I també tens el teatre al carrer a la Fira de Tàrraga, el Nano teatre itinerant que es fa a molts pobles, visites teatralitzades, teatre en cases privades...

Guille: (*la interromp*) D'acord, d'acord... Tot això per als joves i els adults està molt bé... però, i per a la canalla? Els infants són el futur per a seguir canviant les coses. Hi ha teatre per a aquesta edat, per a explicar-los aquestes diverses realitats?

Sara: Sí, i tant! Potser no tant com voldríem, però existeix. Per exemple, conec una empresa jove que es diu Calidoscopi Cultura i una de les seves propostes, de les moltes que tenen per a públic familiar, es titula *Els altres contes*. Aquests contes parlen de famílies diferents, d'adopció, de refugiats, d'animals en perill, de diversitat ètnica, afectiva i social. T'he de dir que, actualment, els nens i les nenes entenen molt més les coses que algunes persones adultes, i les iniciatives com aquesta hi ajuden.

Guille: Ostres, doncs sí que en tenim, de sales i propostes! M'hauré de mirar la cartellera i buscar espectacles d'aquest tipus. (*Mira el mòbil. Tacleja. S'aixeca de la cadira. A Sara*) Vaig a veure si trobo entrades per a una obra que acabo de veure que... (*Marxa corrent*)

Sara: Espera't, **Guille!** Que encara no t'he parlat de... Adéu... **Cambrer:** (*S'apropa a Sara*) Et cobro?

Sara: (*a part*) ...I a sobre no ha pagat! (*paga, el cambrer marxa i ella també*)

LLIBRERIA
ANTINOVS

des de 1997

Casanova, 72
08011 Barcelona
Tel. 93 301 90 70
libreriaantinovs@yahoo.es
www.antinovslibros.com
Blog i xarxes socials

NOVETATS LITERÀRIES

**ELS HOMES I
ELS DIES**
David Vilaseca
L'Altra editorial, 2017

Quan David Vilaseca (1964-2010) va guanyar el premi Andròmina de narrativa el 2007 amb *L'aprenentatge de la soledat*, va avançar-se uns quants anys al gènere de l'autoficció avui tan en voga. Abans de morir d'accident a Londres, on treballava, Vilaseca havia deixat a punt *El nen ferit*, un altre dietari que ara es publica junt amb la reedició del primer, sota el títol, tan ferraterià, d'*Els homes i els dies*, i que atorga unitat a tot el projecte, com si fos una sola obra, més incipient la primera part, més segura la segona. *El nen ferit* alterna la vida a quotidiana de l'autor combinada amb records de la seva infantesa barcelonina.

La seva qualitat d'outsider permet a David Vilaseca un punt de vista molt crític sobre l'acadèmia i el país, però el seu bisturí s'acarnissa sobretot en ell mateix i les seves circumstàncies personals, el seu dur i llarg aprenentatge de la soledat. A la universitat va especialitzar-se en la literatura del jo i en les construccions literàries de la identitat, des de Salvador Dalí a Reinaldo Arenas o Juan Goytisolo. Doncs tota la teoria dominada, la posa al servei d'aquesta novel·la on l'autor s'hi transparenta més que s'hi oculta, despullant-hi tot el que té de bell i d'abominable.

EL DIA QUE VA MORIR
DAVID BOWIE
Sebastià Portell
LaBreu, 2017

Potser és exagerat anomenar-la, com ja s'ha fet, “la novel·la gai més explícita de la literatura catalana”, però sí que la narració d'aquest jove mallorquí, Sebastià Portell (Ses Salines, 1992) ha emergit amb molt soroll d'entre la nova generació de narradors. Un collage de textualitats narratives molt diverses i una llengua desacomplexada per parlar de la promiscuïtat, del desconcert i de la incapacitat d'estimar d'un jove a la deriva.

LLUM / LUZ
Elisabet Riera
L'Altra editorial / Sexto piso, 2017

Tot i que és un tema delicat, l'atracció que desperta un menor en un adult té una llarga tradició literària. En la novel·la d'Elisabet Riera, però, el fet de traslladar-la a la relació entre una dona de 40 anys i una nena de 12 i, sobretot, de narrar-ho no pas en termes de poder ni de conquesta, sinó d'il·luminació i intimitat, transforma les regles literàries del joc. Tot plegat, en un Empordà interior, en un món de miralls que segueix la tradició de les grans autores a les quals sempre es fa referència i homenatge.

GRAMÀTICA DELS NOMS PROPIS
Lluís M. Todó
Club Editor, 2017

Des de *Els plaers ficticis* (1991) Lluís M. Todó ha anat construint, com ho féu Balzac al xix, un gran fresc novel·lesc sobre la societat catalana contemporània, des de la burgesia a la *gauche divine* o l'escoltisme. Ara posa la lupa en la família, la família Todó, a través d'anècdotes “una mica absurdes però vivíssimes”, recordades i fonamentades damunt un estil impecable i elegant, marca de l'autor. En el pla personal, l'assumpció de l'homosexualitat havia de ser-hi present, en aquesta crònica.

Còmplices

Llibreria gai i lesbiana
Llibres, revistes i dvd's
en castellà, català i d'importació

C/Cervantes, 2
08002 BARCELONA
Telf: 93 - 412.72.83
www.libreriacomplices.com
complices@libreriacomplices.com

Àngel Guimerà VS. Oscar Wilde

Com si les seves vides fossin dissenyades per un Déu guionista, tant Àngel Guimerà com Oscar Wilde van tenir, el mateix any, un gir argumental dramàtic i definitiu. El 1895, després d'un judici escandalós i mediàtic, Oscar Wilde era condemnat a dos anys de treballs forçosos per sodomita, un revés del qual mai no es recuperaria. Entretant, a Barcelona, Àngel Guimerà impartia en català la conferència inaugural com a president de l'Ateneu Barcelonès, un acte d'una gosadia inaudita. Sí, és clar, són dos escàndols de mal comparar, tot i que ambdós van tenir una repercussió social importantíssima, tot i que a ambdós van ser sotmesos a una opinió pública implacable, tot i que a ambdós les desqualificacions i insults rebuts —contra els drets individuals, contra els drets nacionals— ens fan caure la cara de vergonya des de la perspectiva d'un segle ençà.

A partir d'aquesta data, és com si el demiürg creatiu explotés dues possibilitats de final, tràgic l'un i triomfal l'altre: Wilde mor en l'ostracisme el 1900; Guimerà, com un pare de la pàtria el 1924. Wilde, separat del seu amant, lord Alfred Douglas, mor sol i oblidat a París; Guimerà, al costat de l'amic íntim i fidel, Pere Aldavert, amb qui havia compartit

mitja vida al carrer de Petritxol, després d'una carrera d'èxits i reconeixements. La biografia d'Àngel Guimerà s'ha il·luminat de nou des que Xavier Albertí i Albert Arribas van rescatar l'amistat d'Aldavert, alhora que desenterraven l'altra relació íntima que de jove havia tingut amb Tomàs Rigau, un jove seminarista del Vendrell, més endavant capellà literat. Però era un secret a mitges. Quan Salvador Dalí va titllar Guimerà de “gran pederasta” a l'Ateneu el 1930, no feia sinó revelar un rumor que corria per la Barcelona de l'època. El dramaturg ja era mort, però el vell Pere Aldavert es va ofendre molt, no estava disposat a tolerar damunt Guimerà una ignomínia com la que patia Wilde a Europa, el seu cognom esborrat fins i tot pels seus propis esposa i fills. Era una respectabilitat que havia costat molt de guanyar. Al capdavant, Guimerà era de

tarannà conservador, poc donat a indiscrecions excèntriques, expansives i arriscades com les que havia lluit el jove Wilde a Londres.

De fet, la coneguda expressió de “l'amor que no gosa dir el seu nom” l'havia creat el jove Alfred Douglas dins un poema dedicat a Oscar Wilde. No eren temps per proclamar aquella mena d'amor, ni per a Wilde ni per a Guimerà, per això poc rastre en trobem a les seves obres. Sí que s'han reconegut, emperò, les passions soterrades que les recorren. En Guimerà, els protagonistes de les seves obres són diferents de la resta de la societat i lluiten en inferioritat de condicions des d'aquesta diferència, perquè els poderosos antagonistes tenen al seu costat l'hegemonia i la tradició. Ho és el Manelic de *Terra baixa*, per exemple. O, per passions irracionals, turbulentes i sexualitzades, la *Salomé* d'Oscar Wilde. Fins i tot en les seves lleugeres comèdies de societat, com *El ventall de Lady Windermere* o *Una dona sense importància*, acaben denunciant la banalitat dels codis socials en la societat victoriana. I, en aquesta lluita per amagar i mostrar les seves pulsions, Guimerà i Wilde s'universalitzen, traspassen el seu segle.

Actualitat Casal Lambda

L'Equip d'Assessorament Psicològic publica un article sobre el bullying

L'Equip d'Assessorament Psicològic del Casal Lambda comença a elaborar periòdicament articles divulgatius sobre diverses temàtiques relacionades amb la diversitat sexual. Aquest espai s'inicia amb un article sobre el bullying homotransfòbic i LGTBIfòbic. Es pot consultar al web del Casal: www.lambda.cat. Tanmateix, s'ha creat una adreça de correu electrònic exclusiu sobre el bullying al què poden escriure víctimes i testimonis per demanar assessorament: proubullying@lambda.cat.

Recordant a Joan Soldevila

El dia 11 de novembre es va celebrar al Casal un emotiu acte de record del nostre company, amic, voluntari i soci Joan Soldevila, que ens va deixar el passat mes d'octubre.

El Casal acull el Xè Fòrum LGTBI de la Comunitat Sorda Catalana

El Xè Fòrum LGTBI de la Comunitat Sorda Catalana, organitzat per la Comissió LGTBI de la Federació de Persones Sordes de Catalunya (FESOCA), va tenir lloc el 28 d'octubre al Casal Lambda. El Grup de Sords del Casal va ser l'amfitrió de l'esdeveniment.

Celebració del 41è aniversari del Casal Lambda

El 7 d'octubre va tenir lloc la celebració del 41è aniversari del Casal Lambda. Socis, amics i convidats es van ajuntar per repassar en fotos tot el que ha passat des del 40è aniversari: històries, anècdotes i bons moments. Després hi va haver música, festa i diversió per a tothom.

Participació del Casal a una taula rodona sobre memòria LGTBI

El dia 6 de juliol, el vicepresident del Casal Lambda, Jordi Samsó, i el secretari del Casal i coordinador del Grup de Joves, Sergi Cubell, van participar en una taula rodona al Museo Reina Sofia de Madrid per parlar de la memòria LGTBI. El debat es va titular “La cuestión de la institucionalidad en los archivos queer”.

El Casal Lambda acull l'exposició “1977, 1a manifestació LGTBI”

El 26 de juny es va inaugurar al Casal l'exposició “1977, 1a manifestació LGTBI”, organitzada per la Comissió Unitària 28 de juny. Aquesta exposició commemora els 40 anys des

de la primera manifestació en defensa dels drets LGTBI de l'Estat espanyol, celebrada a Barcelona l'any 1977.

El Grup de Joves estrena el seu spot al FIRE!!

El Grup de Joves del Casal Lambda va presentar el seu nou spot promocional el 16 de juny a la 22ª Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià FIRE!! El director, Jordi Pros, i altres membres de l'equip, van explicar el projecte al públic assistent. L'spot s'anomena “Siguis com siguis, hi tens la porta oberta”, i s'organitza en cinc vídeos diferents interrelacionats que mostren la realitat d'aquest espai jove de trobada, sensibilització i normalització del col·lectiu. S'ha finançat a través de la plataforma Verkami i s'ha distribuït a través de les xarxes socials i el web del Casal.

Armand de Fluvià, premi “Pluma Activismo” de la FELGTB

El passat 18 de maig es va fer el lliurament dels premis “Plumas y látigos” de la Federación Estatal de Lesbianas, Gais, Transexuales y Bisexuales (FELGTB), a la Caja de Música de Madrid. Entre els guardonats, destaquem al nostre president d'honor, Armand de Fluvià, que va rebre el premi “Pluma Activismo” en reconeixement a tota una vida de lluita pels drets LGTBI.

Properes sortides de diumenge del Grup de Muntanya

28 de gener: Via Granera (Sant Feliu de Codines).
25 de febrer: Solsonès.
18 de març: Muntanyes de Vandellòs i Santa Marina.
22 d'abril: Tragó de Noguera.
27 de maig: Ribes de Fresser a Campdevàrol.
17 de juny: Camí de Ronda de Begur.

Prime

La Seguridad es lo Primero

- ✓ Alta calidad
- ✓ Amplia gama
- ✓ Conceptos innovadores

Comparte la experiencia

SENSACION NATURAL

MAYOR ESTIMULACION

PARECIDO A NADA

MAYOR SENSACION

GRUPO

ARENA

www.arenadisco.com

FES-TE LA
PROVA!

FEM DE BARCELONA
UNA CIUTAT SENSE SIDA

BCNCHECKPOINT.COM | 93 318 20 56
COMTE BORRELL 164-166 (METRO URGELL) 08015 BARCELONA

 **BCN
checkpoint**
HOMES · SEXUALITAT · SALUT

 Generalitat
de Catalunya

 Ajuntament
de Barcelona

 Diputació
de Barcelona

 AIDS

 GILEAD

 Alere

 MAC AIDS FUND

 GCB

 GB

 shangay

 shangay

 Cascara
amarga

No reciclar paper i cartró provoca:

Desforestació
Sequera
Emissions de CO₂

Ja no hi ha temps per a les excuses. Ja no hi ha temps per no reciclar. A Catalunya, encara reciclem molts menys residus que els que generem. Un desequilibri que pots combatre separant correctament el paper i el cartró i dipositant-los al contenidor blau, o a través del sistema de recollida selectiva del teu municipi.

REACCIONA

#ReaccionaRecicla
residuonvas.cat

RECICLA EL PAPER
I EL CARTRÓ AL BLAU

**Generalitat
de Catalunya**